

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 31

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 15

Segona reunió
tinguda el dia 18 de desembre de 1980

SUMARI

Sota la Presidència del Molt Honorable senyor Heribert Barrera es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i nou minuts de cinc de la tarda. El M. H. Sr. President informa de la constitució de la Comissió d'Alta Muntanya i de quins són els components de la Mesa d'aquesta Comissió (p. 854).

El M. H. Sr. President proposa d'incloure com a darrer punt de l'ordre del dia, en virtut de l'apartat 4 de l'article 61 del Reglament, la interpel·lació presentada pel G.p. del PSUC, sobre el que ha d'ésser la funció pública a Catalunya. S'accepta per assentiment (p. 854). Es continua amb el punt segon de l'ordre del dia.

Continuació del punt segon de l'ordre del dia (originàriament primer): Debat de la resolució número 13, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 2 d'octubre (BOPC, núm. 11), sobre els traspassos dels serveis de l'Estat a la Generalitat. El M. H. Sr. President recorda als senyors Diputats les normes que regiran el debat.

El Diputat Sr. Hortalà intervé en nom del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 854). El Diputat Sr. Pedrós intervé per fixar les posicions del G.p. de Centristes de Catalunya (p. 856). El Diputat Sr. Espasa intervé en nom del G.p. del PSUC (p. 858). L'H. Conseller d'Economia i Finances, Sr. Trias i Fargas, intervé per replicar (p. 863). També intervé l'H. Conseller de Sanitat, Sr. Laporte (p. 863). Per fer ús del torn de rèplica intervé l'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Sr. Cahner (p. 865). En torn de contrarèplica pren la paraula el Diputat Sr. Espasa, (p. 866). En nom del G. Socialista intervé el Diputat Sr. Prats (p. 866). Per respondre'ls intervé l'H. Conseller d'Economia i Finances, Sr. Trias i Fargas (p. 871). També fa ús del torn de rèplica l'H. Conseller de Governació, Sr. Vidal i Gayolà (p. 873).

Tot seguit pren la paraula l'H. Conseller d'Ensenyament, Sr. Guitart (p. 875). Replica també l'H. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Sr. Carol (p. 876).

El Diputat Sr. Prats, pren la paraula en torn de rèplica (p. 877). Replica novament l'H. Conseller de Governació: (p. 880). El Diputat Sr. Prats, intervé des de l'escó.

El Diputat Sr. Alavedra intervé en nom del G.p. de Convergència i Unió (p. 880). El Diputat Sr. Espasa, demana la paraula per al·lusions (p. 882).

El M. H. Sr. President diu que, un cop acabat el debat, i d'acord amb l'article 120 del Reglament, la Mesa acorda de suspendre la sessió i obrir a les 10 hores de demà al matí el termini de presentació de propostes de resolució, que acabarà a les 10,30 hores. Després de seguir el procés que indica el Reglament, la sessió es reprendrà a tres quarts de dotze amb el debat i la votació de les propostes de resolució.
Se suspèn la sessió a les vuit i deu minuts del vespre.

Es reprèn la sessió a un quart i nou minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable senyor President de la Generalitat i tots els membres del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats ocupin els escons. (Pausa.) Es reprèn la sessió. Per començar voldria informar-los que aquest matí s'ha constituït la Comissió referent a qüestions d'Alta Muntanya, la constitució de la qual va ser acordada fa uns pocs dies per aquest Ple. Presideix la Comissió el Diputat senyor Ramon Sala i Canadell, n'és Vice-president el Diputat senyor Pere Ardiaca, i Secretari, el Diputat senyor Agustín Luna.

Modificació de l'ordre del dia

Utilitzant l'article 61, apartat 4, proposo també als senyors Diputats una modificació de l'ordre del dia. La raó és la següent. D'acord amb l'article 123, les interpellacions que, acabat un període de sessions, no s'hagin substanciat, les tramitaran com a preguntes amb resposta per escrit o bé cal una petició dels interpellants per a traslladar-les en una sessió següent, en un període de sessions següent. Atès que tenim, en aquest moment, una interpellació, la presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre el que ha d'ésser la funció pública a Catalunya, publicada en el *Butlletí Oficial* del 5 de desembre, número 15, i que ha complert ja, doncs, el període de temps necessari per a ésser discutida en el Ple, proposo als senyors Diputats que s'inclogui, com a darrer punt de l'ordre del dia, el debat d'aquesta interpellació. Si els senyors Diputats hi estan d'acord, doncs, quan haguéssim acabat les altres qüestions actualment en l'ordre del dia, es debatiria la interpellació del Partit Socialista Unificat de Catalunya. (Pausa.) Interpreto que per assentiment tots els senyors Diputats hi estan d'acord.

Debat de la resolució núm. 13 sobre els traspassos dels serveis de l'Estat a la Generalitat. (Continuació.)

Passem, doncs, a la continuació del segon punt, és a dir, al debat sobre la resolució número 13 aprovada pel Parlament el dia 2 d'octubre. Recordaré als senyors Di-

putats que s'havia decidit per part de la Junta de Portaveus d'aplicar les normes establertes en relació amb el debat del Pla d'Actuació Econòmica, i que, d'acord amb aquestes normes, l'article 119.3 del Reglament s'interpreta de la manera següent. Després de les intervencions dels Grups parlamentaris, durant un màxim de trenta minuts cada un d'ells —i vull anticipar ja que serem estrictes amb el temps—, aleshores, podran intervenir el senyor President de la Generalitat o els senyors Consellers. Els Grups parlamentaris podran replicar després que hagin tingut lloc totes les intervencions del Govern. El temps de rèplica atribuït als Grups no serà superior a tantes vegades deu minuts com intervencions hauran fet els membres del Govern, i la rèplica pot ésser feta per Diputats diferents; però, si intervé més d'un Diputat, cada un no podrà passar de deu minuts. Aquestes eren les normes que vam aplicar en el debat anterior i que aplicarem ara. Comencem, doncs, amb les intervencions dels Grups per ordre de menor a major. En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en pujar en aquesta tribuna i encetar el torn d'intervencions dels Grups parlamentaris, he de manifestar, en nom d'Esquerra Republicana, que aquest debat ens interessa i ens preocupa. Per aquest motiu, se'm permetrà que abans d'entrar a avaluar la feina feta per les Comissions Mixtes, faci dues remarques prèvies.

Primer: el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana considera que la tasca de bastir i desenvolupar institucionalment la nova Generalitat, no ha d'ésser només responsabilitat d'un Govern monocolor, sinó que aquesta és una feina que ens pertoca a tots aquells que, sospesos certs criteris polítics i fins i tot ideològics, creiem que Catalunya està per sobre de les consideracions partidistes. Per aquest motiu, i cal dir-ho de bell antuvi, Esquerra Republicana de Catalunya va acceptar d'ésser membre de les Comissions Mixtes de Transferència de Serveis i Valoracions. La segona remarc prèvia que faig en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té a veure amb el fet que entenem nosaltres que aquest és un debat substantivament informatiu. D'una banda, perquè la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut emmarca la tasca de les Comissions corresponents en el camp substantiu del poder executiu, i d'altra banda, perquè la resolució adoptada per aquesta Cambra, el proppassat 2 d'octubre, demanava, específicament, i entre altres coses, que el Govern informés sobre el desenvolupament dels treballs i gestions de les Comissions Mixtes. Fetes aques-

tes remarques prèvies, imprescindibles per a situar el nostre posicionament de Grup i de Partit davant d'aquest debat, entraré en el tema de considerar la feina feta per ambdues Comissions, tractant successivament, i des d'una perspectiva genèrica, el contingut de les negociacions, l'abast de les transferències, la naturalesa dels acords, el calendari de prioritats, i la normativa pròpia o interna de la Comissió.

Pel que fa, així, al primer lloc, és a dir, al contingut de les negociacions, almenys les dutes a terme directament per comissionats membres del nostre Partit, veiem que sovint els representants de l'Administració central no tenen massa clar que hi ha un Estatut aprovat relatiu a l'autonomia de Catalunya. Això fa que s'hagi d'esmerçar molt temps inútil a recordar que no es negocien competències, sinó traspàsos de serveis. I això fa, òbviament, que s'introdueixin disfuncionalitats en les reunions. Aquestes disfuncionalitats es tradueixen en problemes. Per exemple: hi ha transferències que inclouen, i d'altres que no la inclouen, l'evolució dels costos indirectes o la participació en els serveis centrals. Precedent, aquest, indispensable, no només per als còmputos a endegar el proper any 1981, sinó també com a requeriments de suficiència de les valoracions corresponents. Això que passa amb la inclusió o no dels costos indirectes, també, en certs aspectes, passa amb el tema referent a les inversions. És un primer punt a tenir en compte.

Pel que fa, en segon lloc, a l'abast de les transferències, s'observa, i s'observa sovint, un retard degut a les diferents prerrogatives dels ponents dels grups de treball. En efecte, mentre els representants de la part catalana poden prendre decisions definitives per si mateixos, els representants de l'Administració central es veuen obligats a consultar, sistemàticament, el seu superior jeràrquic. És obvi, doncs, que això provoca retards. Retards que encara són més evidents quan es considera en el seu conjunt la transferència realitzada, perquè aleshores es té, d'una banda, l'acord del Plenari quant al traspàs del servei, i, d'altra banda, posteriorment, en alguns casos, la realització d'un conjunt d'annexos, la confecció dels quals, per aquestes raons, s'allarga una i altra vegada, si no incorpora, en molts casos, determinades mancances. Aquest és un altre punt, un segon punt a tenir en compte, fruit de l'experiència que tenim en aquestes Comissions.

Pel que fa en tercer lloc a la naturalesa dels acords, ens trobem moltes vegades, moltes vegades, que el factor polític entrebanca el funcionament institucional. D'aquesta forma es produeixen incompliments, i això és greu, entre els quals —i no em voldria fer pesat en aquest tema, l'addueixo només com a exemple— el relatiu al traspàs de les Cambres Agràries és el més evident. En aquest sentit, no fa pas falta recordar que el nostre Grup parlamentari va ésser el primer a assenyalar llur desaparició, aquí, en el Parlament, tot presentant-ho, a més, com a condició en el debat d'investidura. Doncs bé, dins d'aquest procés, el passat 2 d'octubre, a la sessió del Plenari de la Comissió Mixta de Serveis es va prendre l'acord de traspassar les Cambres Agràries. Però, heus ací que, establert bilateralment l'acord, entre tots els Comissionats, el Consell de Ministres, després del temps transcorregut, encara no l'ha considerat per a la seva pu-

blicació al *Butlletí Oficial de l'Estat*. El tema, certament, és punyent. Però, com ja he dit, no es tracta pas d'aprofitar l'avinentesa per a retreure una altra vegada el tema de les Cambres Agràries. No és aquest el debat, ni el moment ni l'ocasió; en parlarem més endavant. Ara ho assenyalo només com a exemple de certs incompliments que es produeixen en el funcionament de les Comissions Mixtes com a conseqüència de la distorsió que el factor polític introdueix en el funcionament institucional. És un altre punt a tenir en compte.

Pel que fa, en quart lloc, al calendari de prioritats, també s'ha de tenir en compte un doble condicionament, i aquest és un punt important, un punt que cal sospesar detingudament. En anunciar aquest doble condicionament, vull fer referència al que, d'una banda, suposen les transferències encetades durant la Generalitat provisional. I d'altra banda, als requeriments, necessitats, desitjos i preferències manifestats pels departaments governamentals de l'actual Consell Executiu, i que així van ordenant les tasques que han d'ésser fetes per les Comissions. Atesa aquesta situació, òbviament, s'han plantejat —almenys des del meu punt de vista— unes certes ineficiències; ineficiències que s'han observat més al llarg del funcionament de la Comissió que no pas en un bon començament. De fet, aquests tipus d'ineficiència rau en la circumstància que s'han obert diversos i variats fronts de negociació, la qual cosa potser té la seva lògica; però és objectable, atès l'arbitrarisme que introdueix, és objectable, dic, en la mesura que ha permès d'introduir un cert dirigisme. Dirigisme —i això vull subratllar-ho— que subtilment, ocasionalment, almenys en l'opinió del Diputat que els parla, s'ha exercit des de la Presidència catalana de la Comissió Mixta de Transferències de Serveis. Un altre punt a tenir en compte.

En fi, pel que fa al cinquè i darrer lloc, és a dir, el tema que volia esmentar, relatiu a la normativa pròpia o interna de la Comissió, bàsicament l'aprovada —em refereixo a la Mixta de Transferències—, vull fer observar l'aparició de determinades imprecisions, aquí també més lligades al funcionament de la Comissió que no a la confecció originària del Reglament. Hi ha diferents exemples que podria adduir per a argumentar el que acabo d'afirmar, però el més clar, possiblement, és el dels funcionaris. Efectivament: el reial decret 1.666, del 31 de juliol de 1980, pren més base del decret 315 del 7 de febrer de 1964, que no pas de les implicacions pròpies del punt cinquè de la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut. Certament que el decret del 1964 és un punt d'obligada referència, però sense cauteles adients, sense cauteles adients, el corresponent articulat normativitza, tot transformant en forçosa, una acció voluntarista en perjudici de drets adquirits. La cosa ha tingut i té les seves repercussions. Repercussions que també, a corre-cuita, el reial decret 2.545, del 21 de novembre de 1980, vol solucionar de manera satisfactòria, per bé que provisionalment. I el tema, a nosaltres, ens preocupa. Ens preocupa com a Comissionats, ens preocupa com a Parlamentaris, ens preocupa com a membres d'un Partit. I aquesta situació d'incertesa, creiem nosaltres que s'ha d'acabar. És una incertesa, certament, cada vegada més reduïda; però s'ha d'acabar, perquè provoca, encara avui, suspicàcies fruit

d'aquestes inseguretats, d'aquestes imprecisions. Per això cal, de cara al futur, donar més garanties i més seguretat, en el sentit de compatibilitzar plenament, amb una nova base normativa, els drets adquirits, sancionats pel decret del 1964, i el contingut del punt cinquè de la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut, tot configurant, dins del marc constitucional, les dependències funcionals —que ja hi són—, però també les orgàniques dels funcionaris traspasats.

Resumint, senyores i senyors Diputats, aquestes són les observacions, no pas objeccions, que hem de fer a aquesta Cambra, com a Parlamentaris i, a la vegada, com a membres de les Comissions de Transferències. Són unes observacions fruit de l'experiència. Per descomptat, totes elles són remeiabls. Més encara, fet el còmput de les observacions fetes i les seves conseqüències, d'una banda, i la feina inventariada fins avui —sis mesos amb l'estiu pel mig, un canvi en el Gabinet ministerial, canvis en Directors Generals, Directors d'Instituts de l'Administració institucional, etc., que provoca retards i replantejaments una vegada i una altra—, fet aquest còmput de les observacions i dels elements, diguem-ne, a resoldre, i la feina feta, l'inventari de la feina feta fins avui dia, per nosaltres, per nosaltres, el resultat és raonablement positiu. Per descomptat que tot el que s'ha fet és criticable, tot és millorable, tot és relatiu; sobretot en qüestions quantitatives on sempre hi ha un sostre i on sempre hi ha un terra. Però, sense estar en possessió de la veritat, ni de cap idea perfeccionista, hem fet —i això sí que ho vull dir d'una manera ben entenedora—, amb entusiasme i amb la competència que es té, tot el que hem pogut. Per aquest motiu, nosaltres, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, se sent responsable de la feina feta. I per això, i per això, celebrarem —si n'hi ha— les concordances, acceptarem, acceptarem, les crítiques, prendrem nota, si s'escau, dels errors per esmenar-los i continuarem treballant perquè creiem que aquesta és una feina útil, perquè creiem que aquesta és una demanda de servei a Catalunya, perquè, en definitiva, pensem que cal fer, en aquest tema de les transferències de serveis i de les avaluacions, el millor possible, sense cap altre condicionament, sense cap altra condició que no sigui un servei exclusiu i en benefici absolut de Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, gràcies perquè m'heu escoltat.

El Sr. PRESIDENT: Algun membre del Consell Executiu desitja intervenir en aquest moment? (*Pausa.*) En aquest cas, passem a la intervenció del Grup parlamentari Centrista. En nom del Grup parlamentari Centrista, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres farem algunes consideracions a tota la temàtica de la tasca de les dues Comissions Mixtes. Però, en primer lloc, voldria dir que l'explicació que ahir va estar fent l'Honorable Conseller d'Economia i Finances creiem que és força satisfactòria i ben representativa del que han estat les negociacions. És veritat que aquest és un tema realment difícil i que hi ha alguna mancança.

Hi ha alguna mancança perquè és que no es pot fer ni més de pressa ni més bé del que hem estat fent.

Als efectes d'informar en aquesta Cambra d'allò més candent del tema, jo voldria dir que a partir d'aquest matí, aquest matí mateix, sortint del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, a les dues tocadres de la tarda, pràcticament tenim resolt un traspàs que jo no vull dir que sigui potser el més important, però sí que és el que quantitativament significarà la portada cap a la Generalitat de recursos financers. Només el que avui pràcticament ha quedat resolt significarà més de cent mil milions de pessetes per a l'any vinent. És el tema de l'INSALUD, i és el tema de l'INSERSO.

Què fem, perquè així la Cambra ho sàpiga una mica més específicament? No s'ha de perdre de vista que es va intentar que les Ponències fossin molt més àmplies i han estat realment molt més curtes, i aleshores no hem pogut gaudir del coneixement i de l'experiència d'altres senyors en les diferents Ponències. Tots vàrem començar de nou i hem tingut sis mesos justos per a treballar-hi, amb diverses circumstàncies per entremig que ha explicat el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. En definitiva, en aquestes Ponències curtes —tres persones avui: el Secretari General Tècnic de Sanitat i Seguretat Social, el Secretari General Tècnic de la Generalitat, el senyor Grifoll, i jo mateix; aquests són tots els tres— s'ha elaborat el document que crec que serà el penúltim de tots. L'últim serà el que dimarts aprovarem a la Comissió Mixta —així ho espero i així ho creiem tots. Queden realment unes petites coses. És a dir, posar dintre d'un paràgraf que hi haurà els serveis i les institucions que facin els ajuts a la docència i a la investigació, perquè, aparentment, això no cau dintre de l'INSALUD i de l'INSERSO. Sense aquesta matisació, el tema estaria fet. De parlar que si el realment correcte entre el que diu l'Estatut de Catalunya i el que diu la Llei General de la Seguretat Social..., de fet s'ha de parlar del règim econòmic o del règim econòmic financer i econòmic administratiu. És a dir, això està resolt. En definitiva, l'últim tema és un tema que avui també s'ha suscitat en la part catalana d'aquesta qüestió, que és si demanar informació des d'aquí cap allà i des d'allà cap aquí ha d'oferir cap mena de dificultat. L'únic problema és que no sabem si això podrà anar en aquest punt, perquè, en definitiva, estem traspasant serveis i aquestes declaracions de principis són difícils de fer, etcètera. I això són els tres detallets petits, exclusivament aquests tres. Els únics que fan que el document no sigui absolutament definitiu.

Al darrera d'això, òbviament, hi ha moltes hores de feina, al darrera d'això hi ha un conjunt de persones treballant-hi i fent-ho; al darrera d'això hi ha la voluntat per ambdues bandes, per ambdues bandes de la Comissió Mixta, de resoldre bé i de pressa tot el tema de traspàs de serveis. Òbviament, durant aquests sis mesos s'han fet força bé les coses, els traspasos han anat bé i de pressa, les valoracions són provisionals perquè així ha estat volgut com a estratègia d'actuació —com ahir deia el Conseller d'Economia i Finances— per part de la Comissió Mixta de Catalunya. El calendari s'ha anat complint molt de pressa. Teníem un termini de dos anys per a fixar un calendari. Esperem que al final dels dos anys no

s'haurà de fixar el calendari, sinó possiblement entrar a aplicar la fórmula que estableix l'article 45 de l'Estatut, és a dir, entrar, definitivament, en el període de finançament definitiu, deixant el transitori un cop hagi acabat el traspàs de serveis. Òbviament, si tot això no és prou, si tot això no està ben fet, si tot això no mereix jo diria que els reconeixements per la tasca feta, molta, i crec que força ben feta..., de vegades és difícil creure que es pot fer en poc temps bastant més feina i bastant més bé. Sempre es poden fer més coses, però, òbviament, tothom té sostres, i aquí, encara que aquesta setmana ja comencem amb la segona etapa del Superman, òbviament en la Comissió no n'hi ha, de supermans, però la tasca s'hi ha assembletat bastant, almenys perquè hem estat volant, molt sovint i massa, al voltant de l'Iberia.

De tota manera, he dit que hi havia algun tipus de problemes. Els tipus de problemes no són ni perquè la Comissió Mixta hagi treballat poc, ni perquè hagi treballat malament, ni perquè la part no catalana —la part de l'Estat de la Comissió Mixta— hagi posat entrebancs. Hi ha dificultats de naturalesa tècnica. Aquí ahir se'n van dir algunes. El tema de les valoracions és un tema realment molt difícil. Hi ha, possiblement, algunes dificultats. Estem encetant tècniques, procediments nous, no en tenim experiències anteriors en què poder aprendre; hem d'anar aprenent sobre la marxa i intentar no cometre errors. Hi ha un problema realment important encara, però que no és pas una tasca ni una insuficiència de la Comissió Mixta. M'estic referint al tema de funcionaris. Això és una mancança o una insuficiència i és molt difícil de resoldre, o sigui, respectar els seus drets en aquest procés d'ésser transferits cap a la Generalitat de Catalunya.

Jo diria que el decret de 21 de novembre arregla alguna de les coses que no estaven prou ben resoltes, i aleshores el tema de la possibilitat de tornar als cossos d'origen queda oberta quan hi hagi plaça als funcionaris, en catalogar-los d'actius. La temàtica de supernumeraris i actius és important.

Hi ha un altre tema de funcionaris que tenim sobre la consciència de la Comissió Mixta. Òbviament, el lloc per a resoldre'l ha d'ésser després de la negociació política, però no en una negociació política de naturalesa bilateral, sinó que afecta més interlocutors i aleshores escapa de les possibilitats d'actuació de la Comissió Mixta. És el que passa amb les expectatives de drets que tenen els funcionaris, els funcionaris de l'Estat, que, formalment, poden tornar als seus cossos d'origen. Què succeirà —es pregunten els funcionaris— en el moment que per la generalització en tot el territori espanyol de l'existència de comunitats autonòmiques desapareguin els seus cossos nacionals o estatals d'origen i apareguin només els cossos especials o específics a cada una de les comunitats autonòmiques? ¿És que aleshores el seu dret formal i permanent que reconeix l'Estatut de poder tornar, si ho volen, als llocs d'origen no quedarà, efectivament, conculcat, encara que formalment sigui impossible que això succeeixi? Òbviament, aquest és un tema que no sols pot resoldre la Comissió Mixta Estat-Generalitat. Però tenim plena consciència que està sobre la taula. Almenys nosaltres en representació de Centristes de Catalunya en aquesta Comissió ens hem imposat aquesta preocupació,

ens hem imposat aquesta tasca. Òbviament, això necessita una solució al nivell de la llei orgànica de funció pública —quan hi sigui—, amb disposicions transitòries que permetin resoldre aquestes expectatives de drets de manera satisfactòria. Suposo que la línia d'orientació de resolució d'aquests problemes ha d'ésser, precisament, permetent lliurement els concursos de trasllat, no sols entre el cos de l'Estat d'origen d'aquests funcionaris i el de la nostra comunitat autonòmica, sinó entre les diferents comunitats autonòmiques entre si, aplicable a tots aquells funcionaris que en el moment d'aprovament dels estatuts d'autonomia ja pertanyien als cossos nacionals, o els que han anat apareixent abans de l'aprovament de les lleis orgàniques de les diferents comunitats autonòmiques.

Aquest és un tema, òbviament, que és preocupant; aquest és un tema en què crec que hi ha més persones preocupades, que a nosaltres, a Centristes, ens preocupa moltíssim, que nosaltres posem sobre la taula de les preocupacions i de les tasques a resoldre de la Comissió Mixta, però, òbviament, la Comissió Mixta per si sola no és competent per a resoldre'l satisfactòriament.

Passant al tema de les valoracions, que és el segon dels temes que tenim difícils, he de reiterar que, si no estan més avançades, és perquè la tasca és realment difícil. Si no hi ha valoracions definitives de tots i cada un dels serveis traspasats és perquè ha estat, precisament, la part catalana —i crec que amb un bon encert— la que ha plantejat l'estratègia d'anar més de pressa per a aconseguir els traspassos, sense perdre de vista que s'han de resoldre les valoracions. Mentrestant, hi ha possibilitats —com ahir ens deia el Conseller d'Economia i Finances— de fer els ponts financers necessaris perquè això no ens creï insuficiències de tresoreria insalvables. És cert que aquesta és una tasca difícil de fer, és cert que aquesta és una tasca que hem de fer, però també és cert que s'ha avançat molt en el terreny de l'estudi de la metodologia general per a les diferents valoracions i de la metodologia específica, analitzant casos concrets, en definitiva. Hi ha més coses al voltant de les valoracions. Hi ha més coses com és veure de quina manera algunes de les normes d'actuació del decret de 31 de juliol per a la Comissió de Traspasos ens afecten per valoracions, encara que estableixi una bona voluntat de part de l'Administració central de resoldre el tema. Si la tesi arreu de l'Estat és que la creació de comunitats autonòmiques no ha de duplicar despesa pública o ha de minimitzar aquesta duplicació de la despesa pública, òbviament el problema té una quadratura difícil, perquè mentre no es puguin anar reduint els serveis centrals, és molt difícil d'atribuir recursos suficients mitjançant els costos indirectes aplicables als serveis a la Generalitat de Catalunya o qualsevulla altra comunitat autonòmica, sense duplicar, en tot o en part, una quantitat important de recursos. Òbviament, aquest és un tema difícil de resoldre; òbviament aquest és un tema que la Comissió Mixta té present; òbviament aquest és un tema en què creiem —com fins ara han estat els resultats de tota l'actuació de les dues Comissions Mixtes— que també la Comissió Mixta de Valoracions aconseguirà sortir-se'n bé i de pressa. Però aquest és un tema que, òbviament, no és resolt; no hem tingut prou recur-

sos ni prou de temps per a resoldre'l d'una manera definitiva.

Hi ha més coses. Per exemple, les fórmules de participació. Les fórmules de participació, jo diria que tècnicament estan exactament ben fixades, perquè aleshores resulta que, com que hi ha diferents anys i diferents valoracions, la fórmula potencialment aplicable exigeix una actualització exercici mitjançant exercici, i els percentatges que ens acabaran de sortir, que són les actualitzacions a través dels diferents temps o del desfasament temporal que es produeix entre els impostos recaptats un any i els impostos que hi ha previstos en el Pressupost General de l'Estat com a fórmula de participació, també és una cosa tècnicament resolta. És a dir, que en aquests moments estem a punt, i jo diria, dintre de la subcomissió de valoracions pròpiament dita, un cop acabada tota la tasca feixuga, difícil, però feta a temps, de la subcomissió de la llei de cessió d'impostos, perquè també la Comissió de Valoracions agafi la resta de tasca que li falta per fer i que al llarg de l'any que començarem de seguida, acabarem de posar al dia tota aquesta temàtica, que no s'ha endarrerit ni per falta de ganes, ni per falta d'esforços, sinó per les dificultats eminentment tècniques, i, si no, ens aniríem escampant en aquest terreny i convertiríem això en un debat merament acadèmic. Les dificultats tècniques hem de reconèixer —i vull cridar l'atenció de tots els senyors Diputats sobre aquest tema— que fan que no es pugui anar més de pressa del que s'ha anat en la Comissió de Valoracions.

Finalment, jo diria que hi ha un tema important que no hauríem de perdre de vista. És a dir, hi ha algunes de les potencialitats de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autòniques que hauríem de desenvolupar al més de pressa possible. Concretament, vull fer una lleugera referència al que preveu l'article 3 d'aquesta llei orgànica, és a dir, és el Consell de Política Fiscal i Financera. Dintre de les competències atribuïdes a aquest Consell, n'hi ha moltes que són les úniques que ens han de permetre, a aquesta Comissió Mixta Estat-Generalitat —que no actua en el buit, sinó que actua al voltant d'un conjunt de nacionalitats i regions dintre de l'Estat espanyol, que tenen també uns desitjos i uns interessos semblants... I l'única coordinació possible, satisfactòria, des del punt de vista tècnic, i respectant i responent als pactes polítics necessaris per a desembussar el que no pot oferir una solució merament tècnica, és portar allò que la Comissió Mixta no és prou capaç de resoldre —perquè hi ha temes que s'escapen de la seva pròpia competència—, portar-ho des del que és un mètode de negociació bilateral, a través del desenvolupament —després de la creació i atribuint tasques concretes a aquest Consell— de la coordinació de les diferents bilaterals posades en la Comissió multilateral, en la Comissió multilateral, per a resoldre una sèrie de temes que afecten les valoracions, que afectaran els funcionaris i que, en definitiva, no permetran ni resoldre el tema del programa d'inversions d'una manera satisfactòria per a Catalunya, i que no permetran resoldre el tema de finançament de les inversions tampoc des de cap altre punt de vista. El fons de compensació interterritorial és certament paralitzat, el fons de compensació interterritorial exigeix que això fun-

cioni. Sense aquest Consell difícilment aconseguirem el grau d'incorporació, d'afinitat i d'acceptació política, a l'hora de manejar recursos que recorren a través dels pressupostos generals de l'Estat, i per això voldria dir que aquest és un dels temes —funcionaris, valoracions— que difícilment poden resoldre's més bé del que fins ara s'ha fet a través de la Comissió Mixta, sense que aquesta Comissió Mixta, continuant complint satisfactòriament, en el temps i en el seu àmbit de competències, totes les tasques que aquest Parlament li vulgui atribuir, li vulgui suggerir, li vulgui manar, en definitiva. Però, la Comissió Mixta, hi insisteixo, no serà capaç de resoldre harmònicament i satisfactòriament el tema, perquè hi ha moltes qüestions que s'escapen de la seva competència, si no és mitjançant el desenvolupament d'altres instruments constitucionals com l'esmentat de la Llei Orgànica.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels senyors Consellers present desitja contestar al senyor Pedrós? (*Pausa.*) Bé, continuant amb les intervencions dels Grups, passem a la intervenció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup té la paraula el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una mica sorprenentment per a mi i per al nostre Grup, els dos Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula no han esgotat tot el temps que tenien, els trenta minuts reglamentaris, per a exposar-nos aquests temes tan importants, reconegut per ells mateixos, reconegut per aquesta mateixa Cambra en la seva resolució que avui estem debatent. I nosaltres, tot i sabent —jo mateix, com a membre de la Mesa— que el Reglament no es pot modificar, sí que espero de la provada discreció del nostre President de la Cambra que si és que m'allargo una mica més del temps que em correspon, sàpiga utilitzar aquesta discreció en benefici de l'escurçament de temps que ens han fet els dos oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula. (*Remor de veus.*) En tot cas, ho deixo a la provada discreció del nostre President, per començar de seguida dient que en nom del Grup que jo represento, si que tenim coses a dir, creiem que coses importants, i, en alguns casos, coses greus, a dir, de com ha funcionat, de com està funcionant la Comissió Mixta de Traspassos; coses que esperem, espera aquest Diputat, poder provar i demostrar davant la Cambra, no simplement anunciar-les i proclamar-les, sinó provar-les. El tema que ens ocupa és difícil, el debat és tècnicament, jurídicament i políticament un debat difícil, i per tant, tot i fent un gran esforç de claredat i precisió per part meua, potser no aconseguiré aquesta claredat i aquesta precisió que voldria transmetre a la Cambra en l'exposició de les idees que volem aportar.

En primer lloc, què és el que no volem fer ni dir? El que nosaltres no volem fer és el que va fer ahir l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, és a dir, fer fàcils comparacions i començar a comparar nombres de funcionaris traspassats, milions traspassats amb la previsió del 81, amb allò ja aconseguit el 80, amb el període provisional de la Generalitat —no pas la Generalitat provisional—, amb la Generalitat autònoma o amb la Gene-

ralitat de la República. Pensem que aquests són exercicis més aviat per a concursos radiofònics o televisius —«un dos tres, responda otra vez»— (*remor de veus*), però no són qüestions que hagin de ser debatudes en una Cambra. En tot cas, recordar només que el coeficient que ens va anunciar quan va comparar el volum de crèdits traspasats en el període republicà de la Generalitat amb els de l'actual període —no estem gens d'acord amb l'índex que ell va utilitzar, però no vull entrar en el tema dels índexs—, només voldria recordar-li que, aleshores no i avui sí, existeix una cosa, una cosa tan important, que és i se'n diu la Seguretat Social, i que el seu pressupost només és, només és, igual al de l'Estat. Només amb això em sembla que aquests exercicis de comparacions queden reduïts al que els pertoca. L'altra cosa que tampoc no farem, que tampoc no volem fer, és fer la contrallista del que no s'ha traspasat; se'ns ha dit tot el que s'ha traspasat, estem encantats amb tot el que s'ha traspasat, voldríem com ningú que encara s'hagués traspasat més, però no farem ara la contrallista. Com deia un senyor Diputat d'aquesta Cambra en una felix imatge que jo recuperaré més endavant, no es tracta de veure qui arrenca més calçots a Madrid, es tracta de veure si, el que fem, ho fem ben fet. Per tant, tampoc no farem la contrallista de tot el que encara no està fet, de tot el que es podria fer, tot i que, evidentment, en les nostres propostes de resolucions, sí que hi apuntarem, sí que hi apuntarem quines són les nostres prioritats funcionalment.

Què és doncs el que volem assenyalar i precisar? Fonamentalment el que volem assenyalar i precisar és que els traspasos que s'han produït darrerament, els traspasos que s'han produït després del 20 de març, són traspasos amb una greu rebaixa autonòmica, són traspasos dèbils; políticament, són traspasos dèbils, més ben dit, autonòmicament. Nosaltres creiem que en aquests traspasos hi ha errors tècnics i jurídics importants; n'aportarem alguns exemples, creiem haver-los detectat. Nosaltres creiem que hi ha debilitats polítiques importants, en aquests traspasos, en la forma com es negocien, després entrarem a explicitar per què creiem això. Creiem que la forma que se'ns ha dit repetidament que és la millor que es creu que es pot utilitzar, aquesta compartimentació de competència, servei, valoració provisional, valoració definitiva, això que se'ns ha presentat com la gran estratègia, nosaltres pensem precisament que és el gran error de com està treballant aquesta Comissió Mixta: la compartimentació de competència, servei, valoració provisional, valoració definitiva. Perquè se'ns diu amb raó, però després en el document que se'ns lliura s'entra en contradicció amb el que se'ns diu, que la Comissió Mixta no ha de renegociar competències. Senyors meus, els decrets de traspasos estan plens de renegociacions de competències, però a la baixa, a la baixa, després n'aportaré exemples: en el cas d'ICONA, en el cas de biblioteques, en el cas de sanitat, en el cas d'esport. Renegociació a la baixa, no pas a l'alça. I també creiem que els traspasos tenen greus defectes, tenen això que en diem sintèticament rebaixa autonòmica, perquè estan negociats per dues bandes, evidentment, i una d'elles encara manté —i la podem detectar, i no és el mo-

ment de retreure coses del passat— una actitud fortament i clarament antiautonomista i centralista.

El senyor Conseller Trias i Fargas ahir ens va dir bàsicament quatre coses, al nostre entendre, quatre coses amb les quals no podem estar d'acord. Ens va dir que l'estratègia seguida era la millor. Ho he dit abans, la competència ja és a l'Estatut i a la Constitució; traspasem serveis, però resulta que quan llegim els decrets no es traspassen serveis, es traspassen serveis i funcions. Per què funcions? Si les competències són clares a l'Estatut, per què hem de tornar a parlar de funcions en el decret de traspasos? Perquè estem renegociant la competència, canviant-la de nom, dient-li funció i renegociant-la a la baixa. Després en donaré algun exemple.

Ens va dir també que la Comissió Mixta, perdó, ens va dir també que la Comissió Mixta dita de valoracions és la que detecta els dèficits dels traspasos valorats, però que això no és degut a cap error. Això, el senyor Conseller d'Economia i Finances ho va repetir cinc vegades, que no és a causa de cap error; semblava que digués que aquests xicotets de la Mixta, doncs, són una mica atabalats i amb ganes de traspasar coses, doncs, que van per feina, i després la Comissió Mixta de valoracions ja ho arreglarà. Aquí voldríem apuntar dues coses. Primer, que tot el període en què una transferència ha estat mal valorada —el mateix Conseller ho va reconèixer—, aquesta mala valoració no és només una valoració econòmica, és que mentrestant s'està exercint aquesta competència mal valorada, s'està exercint malament des d'un punt de vista polític i administratiu de cara als administrats. Aleshores, el Govern de Convergència i Unió té una greu responsabilitat d'estar exercint durant un període més o menys curt, fins que la famosa Comissió Mixta de valoracions arregli l'equivocació, o el que ha estat poc valorat; està adquirint la greu responsabilitat d'estar exercint una competència per sota del seu cost real. Això és una responsabilitat política i administrativa molt greu, que jo no dubto que el Govern accepta gustosament, però que cal assenyalar.

I, finalment, que la Comissió Mixta dita de valoracions és la que ha de calcular els costos directes i indirectes dels traspasos. Amb això sí que no hi podem estar gens ni mica d'acord. Permeti'ns discrepar, senyor Conseller, perquè si es llegeix correctament, en la nostra opinió, la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut no diu enlloc que la Comissió Mixta —que no diu de valoracions, diu una Comissió paritària— hagi de valorar els serveis; diu que ha d'establir el percentatge per a garantir el finançament de la Generalitat. És evident que en el numerador d'aquest percentatge hi figuren els costos dels serveis, però aquí no diu que és aquesta Comissió la que ha de fer les valoracions. Si això és una forma d'arreglar els problemes que no coneixem, o no sabem, o no tenim documentalment proves que puguin existir dins del Grup que avui dona suport al Govern, sobre com s'han de fer els traspasos, si des d'una vessant o d'un tarannà, que nosaltres sabem i reconeixem molt més federalista, del senyor Conseller d'Economia i Finances, o des d'una actitud més procliu a la samfaina, diguem-ne, això és un problema en què nosaltres no volem entrar. Però, en tot

cas, la Comissió Mixta —dita de valoracions— no és a la Transitòria Tercera de l'Estatut, és, ha estat en un arrelament que ha fet Convergència i Unió en una lectura parcial que ha fet de la Transitòria Tercera; en tot cas ho podem discutir.

Entrant una mica més en matèria, analitzaré successivament el decret 1.966, de 31 de juliol del 80, el decret que marca les normes per les quals es regiran aquests traspassos. I aquí trobarem greus insuficiències. La primera, ja l'ha dita el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en l'article 11 d'aquest decret hi havia poca claredat en el concepte "supernumerari" aplicat als funcionaris traspassats, poca claredat que s'ha regularitzat, s'ha arreglat bastant amb un segon decret de 21 de novembre. No m'hi estendré més en benefici del temps que voldria emprar per a dir-los tot el que creiem que els hem de dir en aquesta Cambra. Però l'article dotzè és el més greu de tots: l'article dotzè diu que «la Comissió en el seu acord establirà —la Comissió Mixta de traspassos— la necessària adaptació del servei traspasat i la seva coordinació amb els que continuarà prestant l'Administració de l'Estat, a fi d'aconseguir el màxim rendiment d'uns i altres, evitant, al mateix temps, que es dupliquin o interfereixin les activitats respectives». Això és renegociació a la baixa, això no ho diu la Transitòria Primera de l'Estatut d'Autonomia, la Transitòria Primera... 6.1, perdó, la Transitòria Sisena punt 1 de l'Estatut d'Autonomia diu només que la Comissió Mixta haurà de «procedir a l'adaptació, si cal, dels que passaran a la competència de la Generalitat»; no pas a adaptar els serveis traspassats a la Generalitat amb els serveis que resten a l'Estat. Això qui ho ha de fer és l'Estat, d'una banda, i la Generalitat, d'una altra. Amb quines fonts de poder? La Constitució, l'Estatut, les lleis vigents; no amb un decret que fan uns senyors d'una Comissió Mixta. Això és renegociar a la baixa. Això és permetre, com després veurem en els exemples que aportaré, en convenis que firma la Generalitat amb un organisme autònom que es diu ICONA —la Generalitat fent convenis amb un organisme autònom—..., això és renegociar a la baixa, senyors de Convergència i Unió. A l'article 13 —no m'hi estendré— torna a sortir, torna a sortir, evidentment no podia ser d'altra manera, que és la Comissió Mixta dita de valoracions la que farà la valoració dels traspassos. Jo apello a la lectura de la Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia per poder demostrar que no és aquesta Comissió la que ha de calcular els costos dels traspassos; és la Comissió Mixta de traspassos. Una altra cosa és que funcionalment s'hagi cregut que era millor fer-ho així. Jo crec que això no és un problema de funcionalitat; nosaltres creiem que això ha estat i és, encara, un problema polític dins del Grup o els Grups que donen suport al Govern actual de la Generalitat. I, finalment, encara que molt de passada, l'article cinquè d'aquest mateix decret que estem comentant, encara que ja diu que és simplement a efectes de la mera formalització de la proposta, dóna una gran discrecionalitat als dos Vice-presidents de la Comissió per a formalitzar el que és l'acord del plenari de la Mixta en el Consell de Ministres. Ja diu aquí que és simplement a efectes de formalització, però aquest és un punt que po-

dria ser i que ha estat utilitzat de forma política, això que en el decret és una mera formalització.

Passant a l'anàlisi del que ha estat la forma de funcionar de la Comissió Mixta, diríem, molt ràpidament, per poder passar als exemples documentals de tot el que estem argumentant, que hi ha hagut —al nostre parer— una excessiva manipulació político-propagandística dels seus èxits, i som els primers que ens alegrem de cada un dels traspassos aconseguits i que voldríem —com qualsevol altre Grup de la Cambra— que encara se n'haguessin aconseguit més. Però creiem que s'ha estat abusant, s'està abusant dels «èxits» —entre cometes— de la Comissió Mixta de traspassos i insisteixo que quan ho siguin de veritat ens n'alegrarem com ningú. No parlem ja de l'etern «ritornello» del tema ensenyament en els annexos del qual ara sembla que hi ha problemes. No sé si el problema és que la casa de davant del palau del Col·legi d'Advocats resulta que ara és la seu del govern del dit Governador General, no sé si és aquest el problema que ara ha retardat aquesta sortida dels annexos o si és realment el nombre tan gran de funcionaris que s'han de censar en aquests annexos. Se'ns ha dit també que el traspàs en esport, a l'INEF (Institut Nacional d'Educació Física), ha estat un dels més complets que s'han produït; després, amb la prova documental o testifical, demostrarem com això tampoc no és cert. Se'ns ha parlat també en un dels discursos dels debats generals en aquesta Cambra que ja eren aquí els 7.000 milions per a la Politècnica, 7.000 milions que, que nosaltres sapiguem, no han aparegut, no han vingut.

Després, en el document que se'ns va entregar ahir es posava, com un dels exemples del bon funcionament d'aquesta Comissió Mixta, l'estreta connexió amb les diferents Conselleries d'aquesta Comissió Mixta. Això, realment, és francament sorprenent, és francament sorprenent perquè aquí tinc —i molts Diputats, almenys tots els de la Comissió de Cultura, crec que la tenen— una carta del senyor Conseller d'Ensenyament que contesta a una petició de la Comissió de Cultura sobre informació de l'estat dels traspassos, i tot el que pot dir és que els adjunta una carta que dirigeix al Vice-president de la Comissió Mixta, senyor Roca i Junyent, demanant-li, si us plau, si li pot trametre el document sobre què seran els traspassos d'ensenyament, perquè a la vegada el senyor Conseller el pugui trametre a la Cambra. Si això és interrelació Conselleries-Comissió Mixta, com diuen els castellans: «que venga Dios y lo vea». Ara, finalment, sí que creiem que hi ha hagut un element positiu, un element que, sens dubte, reforçarà el bon funcionament de la Comissió Mixta —ahir ens el va anunciar el senyor Conseller d'Economia i Finances—, que és que a partir del 12 de novembre hi ha hagut la incorporació, com a Vice-president, del senyor Melià a la Comissió Mixta. Això sí que no dubtem que repercutirà en un gran reforçament per al funcionament d'aquesta Comissió Mixta.

Entrant, doncs, en el nucli de la nostra reflexió, és a dir, en la metodologia emprada en l'elaboració dels traspassos, nosaltres creiem que aquí hi ha l'error més important, l'error més important que està cometent, que ha comès i està cometent, en el seu funcionament, aquesta

Comissió Mixta, que és el següent: l'estudi separat de competències —que es diu que no s'han de renegociar, que ja són en l'Estatut— de serveis a traspasar, però que en els decrets apareixen com a funcions, i funcions no és més que una forma de definir competències, i la valoració, primer provisional i després definitiva. Això és, per a nosaltres, el greu error. Per què? Perquè les competències de vegades són repartides en diversos Ministeris. És a dir, una competència com, per exemple, l'esport —n'és l'exemple—, resulta que és repartida en diversos Ministeris; resulta que nosaltres tenim en l'article 9.29 de l'Estatut d'Autonomia competència exclusiva en l'esport, però aquesta competència exclusiva en l'Estat implica la dependència del Consell Superior d'Esports dependent del Ministeri de Cultura, però també la dependència del Ministeri d'Universitat, pel que fa a l'ensenyament d'educació física. Aleshores, si nosaltres diem: «no, no, no, no parlem de competències; només anem a mirar els serveis», resulta que ens deixem trossos de competència en altres Departaments ministerials de l'organització de l'Estat. Almenys aquest és el resultat dels traspassos fets fins ara en alguns casos. D'altra banda, una competència s'analitza molt millor si se'n mira la definició jurídica i política, els serveis que la serveixen, que li donen instruments per a exercitar-se, i el cos de funcionament i d'inversió amb els quals aquella competència —esport, sanitat o el que sigui— s'està desenvolupant. El fet de mirar-ho fragmentadament, l'única cosa a què pot portar és a perdre-hi, en aquest camí, o, com ens deia el senyor Conseller —i jo no dubto que pugui ser així—, a recuperar-ho al final. Però nosaltres creiem que no caldria esperar aquest final i que això ja es podria recuperar en la mateixa negociació.

També podríem dir que una competència necessita, a vegades, d'una precisió jurídico-política molt important. Per exemple, en el tema de Seguretat Social, i aquí sí que hi ha una perla realment sorprenent en el document que se'ns va entregar. En el document que se'ns va entregar es diu —ni més ni menys— que estem negociant una sèrie de serveis dependents de l'Estat, i llavors es diu que entre aquests serveis dependents de l'Estat hi ha l'INSALUD i l'INSERSO. Però, senyors de Convergència i Unió, vostès no saben què és la Seguretat Social? Vostès no saben que la Seguretat Social és tot un sistema al marge i paral·lel al tresor públic, a l'hisenda pública? Aleshores, com poden dir que INSALUD i INSERSO són serveis sanitaris dependents de l'Estat? Si no és en un sentit molt lax, jo no entenc aquesta definició. (*Remors.*)

D'altra banda, quan es fa la transferència, n'hi ha de tres tipus d'aquestes transferències, segons quina sigui la competència que té l'Estatut: competència exclusiva, competència de desenvolupament legislatiu o competència d'execució legislativa. En el primer, no hi hauria d'haver cap entrebanc ni cap retall —en el decret de traspassos—, i n'hi ha. En el de desenvolupament legislatiu només caldria fer referència a aquelles lleis marc que poden i han de condicionar aquell traspàs i a les quals la Generalitat, formant part del conjunt de l'ordenació jurídica de l'Estat, ha d'emmotllar-se. I en les d'execució legislativa, simplement la Generalitat el que ha de fer és això: executar la legislació vigent, però no pas agafar ca-

lendaris o catecismes d'ordres ordenancístics, ficats dins el mateix decret de traspassos com ara, ràpidament, veurem.

He citat diverses vegades aquestes «perles» que nosaltres hem cregut trobar en els decrets de traspassos ja efectuats, i ara aportaré o intentaré d'aportar algun exemple: en el terreny de l'esport, de la sanitat; el traspàs d'ICONA, i el traspàs de Biblioteques.

El terreny d'esport, com deia l'article 9.29 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ens marca que aquesta és una competència que la Generalitat té en règim d'exclusivitat, i que té també en règim de plena, per tot el que fa al conflictiu article de l'ensenyament, tot el que fa a l'ensenyament. Els serveis que es traspassen, en aquest decret, són els de les delegacions, les quatre delegacions provincials, però és que immediatament després d'això, si es lleix el decret, apareix el que nosaltres en diríem una mena de «catecisme» autonòmic, que ens va explicant quines són les funcions que complien aquestes delegacions provincials. Per què ens ho han d'explicar? Per què hem de malgastar paper del *Diari Oficial de la Generalitat*, si això és en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, si això és a l'*Aranzadi*, si això ja es troba a les lleis. A què ve aquest «catecisme» que, a més, produeix una renegociació a la baixa. Exemple d'això: aquí es diu que, pel que fa a la Llei General de la Cultura Física i l'Esport, després de fer una sèrie de consideracions, queda dependent del Ministeri de Cultura la vigilància, el seguiment i millorament de la condició física dels esportistes d'alta competició, i acaba dient el decret: «Legalment, doncs, constitueix una competència estatal la direcció i tutela de l'esport d'alta competició.» En què quedem? Tenim competència exclusiva o no la tenim exclusiva? Que és que, pel que fa al d'alta competició, els senyors que han redactat aquest decret han declarat que la Llei General de la Cultura Física i l'Esport és per sobre de la Llei Orgànica que és l'Estatut d'Autonomia? Renegociació a la baixa. Exemple concret.

Passem a un altre exemple: el de sanitat, per exemple. Aquí es traspassen una sèrie de competències, unes amb règim exclusiu —les d'assistència social—, unes altres amb règim de desenvolupament de la legislació bàsica. I aquí també trobem unes perles fantàstiques. Són les següents: d'una banda, se'ns diu que es traspassen els serveis dependents de l'ASNA (Administración Institucional de Sanidad Nacional). Es traspassen els serveis entre els quals els hospitals, entre els quals l'Hospital del Tòrax de Terrassa, i, aleshores, en el punt quatre del decret apareix que, en relació amb aquests centres que s'han traspasat, el traspàs no serà efectiu fins que es realitzin o s'actualitzin els concerts amb l'Institut Nacional de la Salut. Llavors, qui sabrà quan s'han actualitzat aquests concerts, qui interpretarà això? Bé, si no s'ha de traspasar, que no es traspassi, però això és renegociar competències a la baixa. Es podia acceptar, s'havia d'acceptar el traspàs i, des de la Generalitat, negociar l'adequat concert amb l'Institut Nacional de la Salut, però això és jugar una mica —en la nostra opinió— a la samfaina, a mesclar una mica d'autonomia, una mica d'Estatut, una mica de Constitució i molt d'ordenancisme, de centralisme, per no dir altres adjectius. Però encara hi ha

més en aquest decret: el punt 6 diu que «la Generalitat exercirà les funcions d'inspecció de Sanitat i Salut —actualment exercides per les delegacions territorials del Ministeri—, sens perjudici de l'alta inspecció de l'Estat, que l'exercirà un inspector a cadascuna de les províncies». Per què ho ha de dir això el decret? És veritat que l'Institut diu que l'alta inspecció serà reserva de l'Estat, però no cal que malgastem paper del *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè ja hi ha el *Butlletí Oficial de l'Estat*. (Remors.) Que ho posin en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, no cal que aquí ens haguem de rellegir com l'Estat organitzarà l'alta inspecció. Això és ordenancisme, això no és fer decrets autonòmics; això és renegociar a la baixa. I encara un altre en el mateix decret. Diu: «Les anteriors transferències no deuen alterar l'adscripció dels centres i establiments al compliment de llurs fins benèfics o assistencials, sens perjudici de les regulacions que puguin acordar la Generalitat.» És a dir, ¿tenim o no tenim competència exclusiva en assistència social? ¿Tenim o no tenim capacitat autonòmica de saber quins són i quins han de ser els fins benèfics-assistencials dels serveis que se'ns traspassen? Per què se'ns ha de recordar que haurérem de continuar fent assistència i beneficència amb aquests serveis? Això és lesiu i laxatori per a l'autonomia, per a Catalunya.

Passem a un altre exemple: el de l'ICONA. El traspàs de l'ICONA que, com a volum, és molt important —ningú no ho posa en dubte— però del qual ens interessa assenyalar —és el que hem dit al començament— aquest rebaix autonòmic dels traspassos, aquest rebaix autonòmic dels traspassos. I què passa amb el d'ICONA? Doncs, en el d'ICONA també hi trobem una altra perla, que és la següent: es transfereixen les funcions de l'ICONA, no pas els serveis; parla de les funcions. Un altre cop surt la renegociació de la competència, i llavors es diu que s'haurà de fer un conveni, un conveni: la Generalitat amb ICONA, no la Generalitat amb l'Estat de potestat d'imperi a potestat d'imperi; la Generalitat, part de l'Estat, amb un organisme autònom subordinat a l'Administració de l'Estat. I entre els punts d'aquest conveni, per exemple, es diu que s'haurà de fer un conveni per a acordar com la Generalitat donarà l'expedició de llicències de caça i pesca per a un àmbit superior al de Catalunya. Això, realment, fa petar de riure. Jo els voldria recordar que en el decret, en el traspàs de sanitat del període provisional de la Generalitat, es va traspassar el registre de l'INEM, i avui estan circulant, per tot Espanya, aliments produïts a Catalunya —concretament en el sector de la botifarreria, molts aliments produïts a Catalunya— amb el Registre de Sanitat de la Generalitat de Catalunya. O sigui que, per a aconseguir una llicència per a anar a matar guatlles a la Manxa, haurérem de tenir un conveni amb l'ICONA. I perquè els nostres embotits circulin per tot Espanya, en un decret anterior de traspassos, tenim un registre amb potestat d'imperi, amb la mateixa potestat que té l'Estat que quan posa que està registrat per la Generalitat de Catalunya, aquell xoriço, aquell embotit, es ven a tot Espanya. (Rialles.)

Un altre exemple de rebaix autonòmic: el de Biblioteques. Se'ns traspassen les quatre biblioteques provincials, que són aquelles que l'Estat no s'ha reservat exclusiva-

ment —com podia— i per això són traspassades. D'acord. Però, immediatament després, apareix la renegociació a la baixa. El conveni famós diu: «s'haurà de fer un conveni entre la Generalitat i l'Estat sota les bases següents», i en llegiré només quatre. La base quarta, per exemple, diu «igualmente, s'establirà la coordinació convenient entre aquestes biblioteques i les de la Generalitat, per aconseguir una sistematització dels serveis de lectura pública a Catalunya». Però, ¿qui són aquests senyors per dir-nos com la Generalitat de Catalunya ha d'harmonitzar uns serveis traspassats amb els seus propis serveis? Però, ¿què hi fa això aquí? Una altra base, la vuitena, diu... —perdó, no: la dotzena... la vuitena, sí—: «És competència de la Generalitat, conforme amb allò que preveu l'article 11 de l'Estatut, l'execució de la legislació de l'Estat a les biblioteques públiques de titularitat estatal, la gestió de les quals li ha estat transferida. L'esmentada legislació tindrà caràcter subsidiari en aquelles biblioteques en les quals la Generalitat té competència exclusiva.» Això és obvi, i és evident. ¿Què hi fa això, en aquesta base? ¿Què hi fa, a la base novena, recordar-nos que els directors de les quatre biblioteques públiques provincials hauran de dedicar-se únicament i exclusivament a les tasques de direcció de llurs biblioteques? ¿Què hi fa això aquí, si la Generalitat té l'execució legislativa? Simplement, la Generalitat el que ha de fer és executar la legislació, però no se li ha de recordar pas com ho ha de fer; encara que haguem d'executar la legislació. Som autònoms per a executar-la des de la nostra potestat d'imperi, des de la nostra pròpia potestat.

I, finalment, voldriem assenyalar la tardana assumptió de les competències que, en lloc de projectes de llei —excepció feta de l'Institut Català del Sòl, que aquí sí que el cistell del senyor Escudé es materialitza en quelcom de concret—, la Generalitat, no la Generalitat, perdó, el Consell Executiu sembla, com es diu vulgarment, que en lloc de fer i presentar-nos projectes de llei per a organitzar i sistematitzar aquestes competències, per a fer —per entendre'ns i esquemàticament— un ICONA català, no pas administrar els serveis de l'ICONA estatal, per a fer els motlles autonòmics de les competències traspassades, sembla, com deia, com es diu vulgarment, que el que fa és passar-s'ho «bomba», fent «samfaines», fent convenis amb organismes autònoms, amb l'ICONA, amb l'Estat, i potser qualsevol dia ens els podrem trobar signant un conveni amb la primera persona que passi pel carrer. Per regular com hem d'exercir les nostres competències, les exclusives, les de desenvolupament legislatiu, les d'execució legislativa —fins i tot les d'execució legislativa—, no cal més que agafar l'*Aranzadi*, agafar el *Butlletí Oficial de l'Estat* i complir-lo. No cal que ens expliquin com hem de complir la legislació executiva de l'Estat.

En definitiva, i amb això voldria acabar, nosaltres detectem en el treball de la Comissió Mixta, i evidentment —i em sembla que això és obvi i pot semblar redundant que ara jo ho expressi— aquesta ha estat, evidentment, una crítica estrictament política, estrictament al funcionament polític de la Comissió, no pas a les persones. Nosaltres detectem, doncs, aquestes greus insuficiències en els traspassos, aquestes greus rebaixes autonòmiques en

el que s'ha aconseguit, i, com he dit al començament, no fem la contrallista de tot el que es podria fer. Només assenyalarem com de malament s'ha fet el que s'ha fet, les coses que s'han fet. En definitiva, el Govern que avui és al davant del Consell Executiu, perdó, el Partit que avui és al davant del Consell Executiu, Convergència Democràtica de Catalunya —partit que amb la seva abstenció ha permès que continuïn cobrant pensions aquells ministres franquistes que, no per omissió sinó amb plena voluntat, van voler anorrear la voluntat nacional de Catalunya; Convergència Democràtica de Catalunya, que amb el seu vot positiu aprova uns pressupostos per al 81, encara no regionalitzats, i que ara estem negociant, a veure si els regionalitzem; Convergència Democràtica de Catalunya, que, com a partir que dóna suport fonamental al Govern, ens porta uns traspassos amb greus rebaixes autonòmiques i, directament o indirecta—, creiem que està fent el brou gros als qui no tenen una real voluntat autonòmica.

A les nostres propostes de resolució, hi inclourem aquelles propostes que, a parer nostre, poden redreçar la situació a favor de Catalunya, a favor de Catalunya, comptant fins i tot, naturalment, amb la presència i amb la imprescindible ajuda del Grup majoritari —minoritari de la Cambra—, de Convergència i Unió. Per tant, propostes que, a més d'incloure les nostres prioritats genèriques, essencialment en tot el que pugui ajudar a redreçar la greu situació d'atur que estem patint i vivint, propostes que han de passar —a parer nostre— per un radical replantejament del funcionament de la Comissió Mixta, des del seu Vice-president a tot el mètode de funcionament.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels senyors Consellers desitja contestar a la intervenció del senyor Espasa? *(Pausa.)* El senyor Trias i Fargas té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només unes molt poques paraules per a fer referència a algunes al·lusions concretes que ha fet el senyor Espasa, quan ha dit que hi havia quatre coses, de les que havia dit el senyor Trias ahir, amb les quals no és conforme, i que a l'hora de l'exposició han quedat reduïdes a tres, i són les que jo contestaré.

En primer lloc, diu que la Comissió, vull dir que l'estratègia de les Comissions és dolenta. No hi ha res escrit sobre això. Nosaltres hem cregut —ja ho vaig dir ahir— que és la millor estratègia possible, perquè, d'una banda no volíem repetir el que va passar amb la Generalitat provisional, que no materialitzava traspassos, i que s'anava esllanguint poc a poc, i volíem tenir traspassos ràpidament, i sabíem que si s'havien de valorar bé, o sigui que si no hi havia d'haver dèficits —com n'hi havia en el cas dels traspassos de la Generalitat provisional—, havíem de separar les dues operacions: velocitat, d'una banda, per a recuperar poder; calma, d'una altra, per a finançar la situació. Llavors, aquest ha estat el criteri. Potser n'hi ha de millors. A nosaltres ens ha semblat que era bo, i crec que, quan a la fi se'm jutgi, es considerarà que era bo. Almenys, el millor possible.

En segon lloc, es diu —o se'ns ha dit, per part del senyor Espasa— que el dèficit interí entre la valoració ini-

cial que hem reconegut que era ràpida, i que era una valoració que sabíem que possiblement —no necessàriament, però possiblement— seria deficitària, i en aquest punt vull dir que no hi ha una contradicció entre les dues Comissions, sinó que hi ha una col·laboració i una estratègia conjuntes— aquest dèficit transitori vaig explicar molt bé ahir que tenia finançament-pont amb el producte dels impostos cedits, i també amb la Disposició que hi ha en aquesta Llei de cessions, que diu que el Tresor de l'Estat finançarà els dèficits. De manera que tenim la possibilitat d'un dèficit ràpid, que això és molt important, potser mal valorat, però finançat interinament mentre arriba la valoració definitiva, que esperem que sigui correcta. I ens fa l'efecte que això és una cosa sensata, i, en la nostra manera de veure, eficaç.

També s'ha dit que la Comissió Mixta de valoracions sols té per missió calcular el percentatge sobre els pressupostos generals de l'Estat. Jo he de dir que la Disposició que regula aquesta Comissió Mixta parla efectivament d'un tant per cent, però sobretot diu que s'ha d'establir una metodologia que calculi i tingui presents els costos efectius, els costos indirectes, els costos directes i, a més, les inversions públiques. Per tant, doncs, si hem d'arribar a aquest percentatge, ni hi podem arribar amb una pissarra i unes fórmules, sinó que hem de nodrir aquestes fórmules amb la realitat de la vida, que consisteix a agafar —com vaig dir ahir— els traspassos des d'arran de terra fins a dalt de tot. I això és el que estem fent, i això no és ràpid, i això no és fàcil, però s'està fent, i crec que ens en sortirem d'una manera eficaç i eficient.

Diu també que estem negociant competències, però a la baixa. Efectivament, la missió de la Comissió Mixta de Traspassos —ja ho vam dir ahir també— no és la de negociar, renegociar, les competències de l'Estatut. Les competències de l'Estatut, si s'escau, les renegociarem un dia que plantegem la renegociació de l'Estatut —que jo no descarto, però que de moment no s'escau—, i ¿què es diu, per a demostrar això? Es diu que parlem, en els Decrets de traspàs, de funcions. En primer lloc, es parla de serveis tant o més que de funcions! Però jo voldria recordar que les funcions no volen dir competències. Les funcions fan referència als serveis, perquè els serveis, tècnicament parlant, estan organitzats en unitats funcionals, de manera que, aquí, el vocabulari és el que ha de ser, i no cap altre. Jo voldria, amb això, acabar dient que em fa l'efecte que la intervenció del senyor Espasa —que té punts positius, i que tindrem en compte, no cal dir, perquè sempre hi ha algunes coses que s'han i es poden aprofitar— ha estat una intervenció que em sembla poc objectiva.

Moltes gràcies.

(L'Honorable Conseller de Sanitat demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument també, com el Conseller d'Economia i Finances, per contestar, com és lògic, els punts que el Diputat senyor Espasa ha tocat en la seva intervenció amb referència a Sanitat i Assistència Social i Seguretat Social.

En primer lloc, el Diputat senyor Espasa té evidentment tota la raó quan ens recorda que una cosa és el pressupost de l'Estat i una altra cosa és el pressupost de la Seguretat Social. És obvi que tots ho sabem, jo diria que no cal ni ser Diputat, i menys encara ser Conseller per a saber que realment són dos pressupostos absolutament diferenciats. Ara, són dos pressupostos absolutament diferenciats que cal negociar conjuntament en aquest cas. Perquè, naturalment, l'article 17 del nostre Estatut d'Autonomia parla de les competències que en gran part, evidentment, com ell deia, són concurrencials, barrejant el tema de Sanitat i el tema de Seguretat Social. Precisament un dels problemes, una de les pors —per què no dir-ho ben clarament?— que la nostra Comissió negociadora podria tenir en un moment determinat, és que, emparant-se en aquesta dualitat de pressupost per part de l'Administració Central, hi hagués dificultats a l'hora de negociar la part que nosaltres entenem que ens correspon d'aquest pressupost de la Seguretat Social. Això, afortunadament no ha estat així. Abans, en la seva intervenció, el senyor Pedrós, ponent de la Comissió Mixta pel que fa a Sanitat i Seguretat Social, ha parlat del fet que avui s'havia arribat pràcticament a un acord. Jo, en aquest tema, naturalment no hi vull entrar, no perquè desconegui l'acord, perquè en les seves grans línies, i diria que fins i tot en els detalls, el conec, però no sent encara un acord oficial no crec que jo ara el pugui explicar aquí. Però sí que vull recordar que l'article 49 de l'Estatut diu: «correspon al Consell Executiu o Govern l'elaboració i aplicació del pressupost de la Generalitat, i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control». I segueix, l'article 49: «El pressupost serà únic, i inclourà la totalitat de les despeses i ingressos de la Generalitat i dels organismes, institucions i empreses que en depenguin.»

Queda molt clar, doncs, que, evidentment, la Generalitat ha de fer un pressupost únic a partir dels dos pressupostos, el pressupost de l'Estat i el pressupost de la Seguretat Social. Un altre tema és —ja tindrem ocasió, naturalment, de discutir-lo aquí ben àmpliament, i espero que amb grans punts de concordança— que a l'hora de regular com exercim, com fem funcionar tots aquests serveis que en virtut de les competències concurrencials se'ns trapassen pel que fa a Seguretat Social, ho separem o no ho separem, tècnicament o jurídicament, de la Generalitat. Això és un altre aspecte. I evidentment, jo ja puc anunciar —em sembla que ja ho havia dit en una intervenció anterior— que el Consell Executiu té en avançat estat de preparació un projecte de llei mitjançant el qual es crearan allò que, per a entendre'ns el Diputat senyor Espasa i jo, en direm l'INSALUD CAT. i l'INSERSO CAT., és a dir, les institucions autonòmiques encarregades de prestar els serveis que presten actualment a Catalunya, el que se'n diu l'Institut Nacional de la Salut, INSALUD, prestacions sanitàries fonamentalment, i el que se'n diu Institut Nacional de Servicios Sociales, INSERSO, prestacions de serveis socials fonamentalment.

És obvi, doncs, que aquest tema tindrem ocasió de tornar-lo a veure amb molt més deteniment, i d'entrar amb profunditat en la discussió de com s'han d'establir aquests Instituts aquí, a Catalunya.

Ara bé, al costat d'això, el Diputat senyor Espasa ha

fet una sèrie de crítiques al decret de transferències publicat al *Butlletí Oficial de l'Estat* del primer d'octubre de 1980, el decret 1949/1980. Aleshores, jo diria que la lectura que ha fet el Diputat senyor Espasa d'aquest decret ha estat, en certa manera, parcial.

Em primer lloc, ell es pregunta que com és que hi ha una clàusula segons la qual els hospitals propis de l'ASNA, l'Administració Institucional de Sanitat Nacional, que té, com tothom sap, una xarxa d'instal·lacions per tot Catalunya, una sèrie de serveis assistencials, els uns dispensarials, ambulatoris —entre els quals hi ha, dit sigui entre parèntesis, i això crec que per a tots nosaltres és agradable de recordar...; mitjançant això, la Generalitat recupera la xarxa de dispensaris antituberculosos que a l'època de la República havia fet—, i al costat d'aquests serveis, diguem-ne, ambulatoris, hi ha uns serveis hospitalaris. I aquests serveis hospitalaris bàsicament són dos: l'un és l'Hospital de les Malalties reumàtiques que està ubicat aquí, a Barcelona, al port; l'altre és l'Hospital del Tòrax de Terrassa. El Diputat senyor Espasa sap tan bé com jo que l'Hospital del Tòrax és extremadament deficiàr, que té un concert amb la Seguretat Social que, realment, no cobreix, ni de bon tros, tot allò que costa el seu funcionament.

Aleshores, en el moment que això es discutia, evidentment no podíem pensar —ho confesso obertament—, no podíem pensar que tot el que fa referència a la Seguretat Social d'una manera tan ràpida anés a parar a les nostres mans, les mans de l'Administració autonòmica de la Generalitat. I per això va ser, per cobrir-nos, per no assumir uns dèficits quantiosos, uns dèficits molt notoris, que especialment l'Hospital de Terrassa generava, que vam condicionar, que vam condicionar la funció de l'exercici de la nostra autoritat sobre l'Hospital del Tòrax de Terrassa a partir del moment que almenys la capacitat de concertació de la Seguretat Social estigués a les nostres mans.

Ha parlat també de la negociació a la baixa que imposava, per exemple, que el decret parlés de l'alta inspecció. Evidentment, no en parla. És possible que... en fi, aquest és un tema que no hem de discutir ara, aquí. L'alta inspecció és a l'Estatut. El que cal acabar d'aclarir realment —ho reconec— és què és l'alta inspecció. Jo haig de reconèixer també que, des del nostre punt de vista, des del nostre punt de vista, i pel que ha de fer el Ministeri de Sanitat a Catalunya, amb un inspector a cada una, diguem-ho tal com ho diuen ells, entre cometes, «de les províncies», en té massa. Perquè nosaltres entenem que l'alta inspecció no és una segona inspecció: o sigui, l'alta inspecció no ha d'inspeccionar tot allò que nosaltres ja inspeccionarem, sinó que, en tot cas, ha de donar les garanties a l'Estat que la Generalitat o els organismes que en depenen exerceixen, tal com s'han de fer, totes les competències i fan funcionar tots els serveis que estan a la seva disposició. I això és un punt en el qual jo estic d'acord, n'estic segur, amb tota seguretat, amb el Diputat senyor Espasa, tant pel que fa al concepte d'alta inspecció com al nombre d'inspectors que hi ha d'haver aquí. I parla també que és lesiu i vexatori que a l'apartat b.8 es parli de l'adscripció necessària dels centres i establiments al compliment dels seus fins benèfics o assisten-

cials. Val a dir, per això, que aquesta frase va seguida d'una altra que diu «sin perjuicio de las reorganizaciones que pueda acordar la Generalidad», cosa que vol dir, em sembla a mi, òbviament, que la Generalitat, dintre de l'àrea en la qual estan adscrits, dintre de l'àrea de serveis en la qual estan adscrits, pot donar a totes aquestes institucions tot allò que la Generalitat cregui convenient.

Finalment, jo també voldria fer remarcar que en aquest mateix decret, en el punt b.7, diu: «La Generalitat de Catalunya col·laborarà amb l'Administració sanitària de l'Estat per tal de facilitar el compliment de les competències d'aquesta, de les competències de l'Administració sanitària de l'Estat, aquelles que no són transferibles d'acord amb l'Estatut, així com de quantes qüestions excedeixin l'àmbit territorial de Catalunya. Un conveni entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya determinarà les col·laboracions personals i materials de caràcter permanent.»

Jo només voldria fer notar als senyors Diputats i a les senyores Diputades que això, en tot cas, és una negociació a l'alta, no és una negociació a la baixa. Perquè aquí queda oberta una porta per a convenis que estan en negociació amb l'Estat, en virtut dels quals l'Estat ens delegarà competències que li són exclusives. Una d'aquestes coses és, per exemple —com sap el Diputat senyor Espasa—, la sanitat exterior, que, evidentment, en una gran porció ens haurà de delegar, atès que aquesta sanitat exterior és duta a terme per funcionaris que ja han estat traspasats, que ja han estat transferits, i que tenen la doble funció de fer la sanitat corrent, i la sanitat que en podríem dir interior, per entendre'ns, i, al mateix temps, la sanitat exterior.

Per acabar, jo només diré que, evidentment, si es fa una lectura freda del decret i en certa manera m'atreveiria a dir que parcial, segurament no s'arriba al fons de la qüestió i no s'arriba a saber tot allò que amb aquestes negociacions s'ha aconseguit. Aquestes negociacions, naturalment, resten sempre obertes; i posaré només un exemple per a això: hi ha un punt d'aquest mateix decret que ha analitzat el Diputat senyor Espasa en el qual es parla —el punt f.— de «crèdits pressupostaris de l'exercici corrent que es traspassen a la Generalitat; les dotacions pressupostàries dels serveis que es traspassen es recullen en les diferents relacions, etc. A efectes del traspàs de la gestió i concessió d'ajuts del fons nacional d'assistència social per part de la Generalitat, li seran transferides les dotacions pressupostàries corresponents». Jo, aleshores —i amb això acabo—, només volia dir que, en virtut d'aquest acord, en virtut d'una negociació que ha estat —val la pena dir-ho, en certa manera, promoguda, activada —més ben dit—, promoguda no, perquè ja estava en curs, urgida i activada per un conflicte de què segurament totes les senyores Diputades i senyors Diputats en tenen notícia, que és el conflicte greu dels tallers ocupacionals de minusvàlids psíquics, s'ha forçat aquesta negociació i en aquests moments estem en condicions d'assegurar la pervivència, la persistència d'aquestes institucions. I no solament això, sinó que, bé que no en tinc la xifra exacta, puc dir que la resta que hem aconseguit que l'Estat ens transfereixi abans d'acabar el 1980 per atendre totes aquelles peticions —que són immenses dintre del camp

dels serveis socials, com molt bé sap el Diputat senyor Espasa, i que, de tota manera, reconec que seran insuficients per a totes les necessitats del país— serà de l'ordre dels 2.500 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre membre del Consell Executiu? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria només fer una breu intervenció per aclarir dos punts que el Diputat senyor Espasa, en la seva referència al traspàs de biblioteques, concretament de les biblioteques provincials, ha esmentat, com a gran rebaixa autonòmica, la inclusió en les bases del futur conveni per a la gestió de les biblioteques provincials de l'article 4 d'aquestes bases, que diu que «igualmente establecerá la coordinación conveniente entre las bibliotecas de l'Estat i les de la Generalitat per aconseguir una sistematització dels serveis de la lectura pública a Catalunya», quan això no crec que sigui pas una rebaixa autonòmica, sinó tot el contrari. Perquè si volíem nosaltres que les biblioteques provincials poguessin ser incorporades a la xarxa de les biblioteques de la Generalitat en la seva funció de coordinació, que les directrius d'aquestes biblioteques provincials, que passarien a ser biblioteques de la Generalitat, que passarien a ser biblioteques de les futures demarcacions de la Generalitat, poguessin relacionar-se amb biblioteques comarcals, locals i filials de la resta de la xarxa de biblioteques de la Generalitat, en principi, jo crec que és un guany autonòmic aconseguir que les biblioteques que són de propietat estatal puguin adaptar-se en el seu funcionament a les biblioteques de la Generalitat.

Pel que fa al segon punt, quan l'article 9 de les bases diu «els directors de les quatre biblioteques públiques provincials només podran dedicar-se en exclusiva a les tasques de direcció dels respectius centres bibliotecaris», es tracta que, en principi, de les quatre biblioteques provincials, en dues —les de Lleida i de Girona— els seus càrrecs en aquell moment eren —i encara continuen essent, però això ho ha modificat— directors de biblioteques i d'arxius provincials. Això comportava que la funció del director compartia amb un servei transferit i un servei no transferit. Aleshores era impossible que un funcionari fos transferit amb la meitat de la seva activitat, i van demanar, en aquelles circumstàncies, que el funcionari fos només director de la biblioteca provincial i no de l'arxiu; que quedés vacant, en tot cas, una plaça d'arxiu i en el cas que fos transferit també l'arxiu en el seu moment, això podia reconsiderar-se. Però aquesta transferència en aquell moment no estava efectuada; per tant, en principi, això tractava simplement de la clarificació d'una situació que, en tot cas, seria confusa.

Només són aquests dos punts els que he volgut jo aclarir, i em sembla que amb això queda resolt el problema que ha plantejat el senyor Espasa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Espasa.

En el cas que el senyor Espasa sigui l'únic que intervingui en nom del Grup, té dret a un màxim de trenta minuts.

El Sr. ESPASA: Bé, senyores Diputades, senyors Diputats, no esgotaré el meu temps. Simplement vull tornar a insistir, i a pesar de les intervencions dels Honorables senyors Consellers, en les mateixes tesis, perquè crec que no han estat compreses.

He insistit una vegada i una altra que nosaltres, com els primers, ens alegràvem del que ja s'havia aconseguit en tant que traspàs, i que voldríem que encara s'aconguís més. El que he assenyalat és el que nosaltres en diem, metodològicament, «rebaix autonòmic», la qual cosa implica lligar de peus i mans, d'alguna manera a través de criteris ordenancístics, de criteris que estan per sota del que són avui les tres fonts bàsiques de poder —Constitució, Estatut, legislació vigent—, a través de decrets que porten un reguitzell de relacions a convenis que s'han de fer, que no diem que no s'hagin de fer, però que creiem que el lloc on han d'aparèixer no és en el decret de transferències. Des de la mateixa potestat de la Generalitat de Catalunya, sigui com a competència exclusiva, sigui com a desenvolupament de la legislació bàsica, sigui com a execució de la legislació de l'Estat, la Generalitat té prou capacitat jurídica per a fer tots aquells convenis que calgui per al bon funcionament dels serveis. El que creiem que no pot ser és que el traspàs quedi condicionat a la signatura d'aquests convenis —i això dins del decret—; és a dir, no estem en contra que hi hagi convenis, no estem en contra que hi hagi coordinació —és evident, és obvi, que hi ha de ser. Diem que és una renegociació a la baixa de les funcions, perquè, encara que les funcions es poden adscriure als serveis —com molt bé deia el senyor Conseller d'Economia i Finances—, moltes vegades, llegint els decrets es veu com, sota la paraula funcions, s'estan renegociant competències; i, si no, voldria tornar a cridar l'atenció dels senyors i senyores Diputats de l'exemple tan —crec jo— palès que he posat entre les llicències de caça que podrà donar la Generalitat o les llicències per a circular per tot el territori d'Espanya de tots els productes alimentaris que portin el segell «Generalitat de Catalunya». Em sembla que això és un bon exemple del que vol dir negociar a la baixa, ara; negociar a l'alta, abans. Pregaria a les senyores i senyors Diputats que reflexionin sobre aquesta comparació i m'estalviaran d'argumentar moltes més coses.

Jo no voldria fer un debat sanitari amb el Conseller de Sanitat i Seguretat Social; de cap manera, de cap manera. Jo el que he dit en el tema de l'alta inspecció —torno a repetir l'exemple— és que és veritat que figura a la Constitució, és veritat que figura a l'Estatut. El que no ha de figurar en el decret de traspàs és si hi haurà quatre o vint-i-quatre inspectors; com si en volen posar dos-cents, d'inspectors. Però no ha d'estar en el decret de transferències. A la Generalitat, això no ha d'anar posat al costat de les competències que es traspassen, perquè la lectura immediata és que això funcionarà en la mesura en què l'Estat tingui aquests quatre, o aquests dos-cents, o aquests dos mil alts inspectors. És això el que critiquem, no pas que ja ho posa l'Estatut, que ja ho posa la Constitució; això, evidentment, ho sabem.

I després —i lamento que ara no em pugui escoltar el senyor Conseller d'Economia i Finances— ha parlat o ha qualificat la meua intervenció de poc objectiva. Jo només voldria que mirés la pàgina 9 del document que se'ns va repartir —està escrit—, en els serveis que estem negociant, que diu: «Serveis dependents de l'Estat: sanitat, INSALUD, INSERSO.» Jo només li demanaria que llegís el que el mateix Consell Executiu escriu i elabora. Ja sé que saben que no és el mateix, des d'un punt de vista, no de pressupost, sinó de filosofia de com es forma aquest pressupost. El pressupost de la Seguretat Social és un pressupost que es forma amb cotitzacions socials de treballadors i empresaris i amb una petita aportació de l'Estat. Això ja ho sabem, però vostès estan dient, i fa una certa angúnia sentir que estem ja a punt de tenir el traspàs, i ens n'alegrarem molt quan el tinguem, sentir això i llegir que estem qualificant l'INSALUD i l'INSERSO de serveis de l'Estat, quan són serveis de la Seguretat Social. I, per acabar, tornaré a insistir, i em sembla que els exemples que hem donat són suficients, en el nucli de les nostres objeccions i també en el nucli de les nostres esperances que això es pot millorar i es pot redreçar. Nosaltres teníem unes propostes per a la Comissió Mixta, propostes que no han variat ben gens des del moment en què les vam formular, propostes que, per tant, continuen en peu. Teníem tot un seguit de propostes i consideracions a fer que passaven fonamentalment per una negociació ferma, emparada amb tot el que pot l'Estatut d'Autonomia i la Constitució vigent, i no amb el que ens puguin introduir reglaments, ordenances, reglaments ordenancístics, que puguin introduir aquests funcionaris, aquests alts funcionaris dels quals ens parlava l'altre dia el senyor Conseller d'Economia i Finances. Creiem que les fonts del dret avui aplicables per als traspàsos, Constitució, Estatut i legislació vigent, són suficients per a produir uns bons traspàsos, i no aquests traspàsos, importants alguns d'ells en volum, però, desgraciadament, molt disminuïts per aquests rebaixaments autonòmics que crec que hem aconseguit demostrar.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem procedint, en aquest Plenari, a un primer debat sobre els traspàsos de serveis. Vull fer la remarca que és un primer debat, perquè el que des del nostre punt de vista resulta pertinent és fer un balanç, des d'un punt de vista tant quantitatiu com qualitatiu, del punt en el qual ens trobem, dels problemes més greus que s'han produït i de les solucions proposades o de les que, alternativament, per a una conducció més progressiva de les transferències, podrien proposar-se. Tindrem ocasió, en funció del curs dels traspàsos i de les solucions que, dels problemes que principalment comporten, es vagin donant, de tornar a debatre, encara amb més fonament experimental, la qüestió.

I voldria començar fent una remarca sobre el valor que tenen els traspàsos des de la perspectiva fonamental des de la qual han de ser valorats i jutjats; des de la perspectiva de veure amb quina mesura serveixen per a construir l'autogovern de Catalunya. La valoració del que s'ha fet sobre els traspàsos és un tema quantitatiu,

però és, abans que res, un tema qualitatiu. Començar a donar xifres d'una manera un tant efectista, barrejant 1931 i 1936 amb 1980 i 31 de desembre del 1981, no ens sembla un mètode rigorós. El tema dels traspassos té sentit fonamentalment en la mesura que s'aconsegueixen traspassos que serveixen per a fonamentar un poder polític, ple i real, del Govern de Catalunya; en la mesura que serveixen, fonamentalment, per a la construcció de l'autogovern. La valoració és, doncs, fonamentalment qualitativa. I això, no perquè m'ho inventi jo, sinó perquè és doctrina tradicional dels homes de la nostra història política, dels nostres anys de lluita per l'autogovern de Catalunya, independentment del signe partidista a què hagin pogut respondre. Si no, ens trobaríem amb comparacions també efectistes i que podrien desviar el centre del problema. Podríem arribar a dir que el conjunt d'Ajuntaments de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, atès que disposen d'un nombre molt quantios de funcionaris i d'unes xifres pressupostàries molt quantioses, realment tenen tanta o més significació del que, en un moment donat, s'hagi pogut aconseguir des de la perspectiva d'autogovern. Però una qüestió és la descentralització administrativa i un altre tema és l'autogovern. Hi ha traspassos que serveixen per a guanyar com a administració descentralitzada, i hi ha traspassos que serveixen per a guanyar com a autogovern, i la valoració qualitativa apunta, evidentment, cap a aquest darrers. Els traspassos han de servir per a l'autogovern. I d'aquí es dedueix sempre un criteri general de prioritats. Que són prioritats sempre aquells traspassos de serveis sobre els quals la Generalitat de Catalunya, en base a l'Estatut d'Autonomia, ha assumit competències legislatives, siguin exclusives, siguin concurrents; són prioritats sobre els serveis de transferència exclusivament administratius que donen només un poder, no polític, sinó de simple descentralització administrativa. I el fet d'establir una valoració en termes principalment quantitativs ens podria conduir a un error fonamental: el fet de creure que estem fent més per a Catalunya, com més milers de funcionaris i com més volum pressupostari portem. Sobre això, hi insistiré després. Només voldria recordar el que és una doctrina comuna del que en podríem dir els nostres clàssics; que un polític molt destacat deia: «El pitjor que podria esdevenir a Catalunya seria que li fossin atribuïdes facultats superiors a la seva capacitat per a exercir-les. El fracàs en l'exercici de facultats que li fossin atribuïdes seria altrament més perjudicial a Catalunya que la suspensió temporal de facultats que, naturalment, li havien de ser reconegudes.» Aquest és un principi per a l'establiment de prioritats; és també un criteri per a la valoració fonamentalment quantitativa, des de la perspectiva de la seva capacitat de producció d'autogovern, dels traspassos realitzats.

Els traspassos realitzats, d'altra banda, s'han de valorar tenint en compe que ja hem superat el període provisional, o preautonòmic. Després de l'Estatut d'Autonomia, els traspassos han deixat de ser concessions gracioses arrencades al Govern central. Els traspassos de serveis són, avui, decisions a les quals el Govern és obligat per l'Estatut. I la missió i el mèrit eventual de la Comissió Mixta no és el d'arrencar el màxim de traspassos,

sinó el de prioritzar-los, programar-los i, fonamentalment, fer-los bé. Des d'aquesta perspectiva, voldria també insistir en quina és l'òptica dels socialistes per a fer política d'oposició també en matèria de traspassos. No res de pals a les rodes, no res de cap entrebanc gratuït. El que el Grup Socialista tractarà de fer és el que pensem que ahir no es va fer: un balanç del que realment s'ha aconseguit, una perspectiva en funció dels problemes i de les eventuais solucions, una proposta per a donar suport a les mesures d'impuls polític que permetin fer anar endavant, amb més bon ritme i amb les millors solucions, el procés de transferències. En definitiva, una tasca d'oposició basada en la informació, a anunciar al poble de Catalunya, a través d'aquest Parlament, que hi ha problemes, però que els problemes tenen solucions; i aquests problemes, com veurem, no són només problemes tècnics, són també, i jo diria que fonamentalment, problemes polítics, i que nosaltres mantindrem una actitud que m'atreviria a qualificar d'oposició patriòtica, a fi i efecte d'ajudar a la solució positiva d'aquests problemes tècnics i polítics. Fent, doncs, un balanç, que jo en diria real, del punt en el qual ens trobem, hem de reconèixer que hi ha moltes coses pendants, però el que hi ha efectivament traspassat és l'INUR, esports, joventut, carreteres, sanitat, gestió de biblioteques de titularitat estatal, ICONA, l'IMAC i, en el *Butlletí Oficial de l'Estat* d'ahir, l'Institut Social del Temps Lliure. Tots els altres serveis poden estar en negociació exclusivament o poden estar acordats per la Comissió Mixta de Transferències, i no aprovats pel Reial Decret corresponent, o poden estar aprovats pel Consell de Ministres i encara no publicats al *Butlletí Oficial de l'Estat*. Però el que avui existeix és el que els acabo de dir, tret d'algun error que demanaria que em diguessin.

Aleshores, quins problemes hem detectat nosaltres? Quines qüestions voldríem plantejar perquè es fes realment un informe, més que no pas una valoració quantitativa com la que se'ns va fer ahir? A nosaltres ens hauria agradat que l'informe hagués exposat quin era el contingut del calendari fixat el 14 d'octubre de 1980, per tal de poder arribar a saber fins a quin punt s'havia cobert el calendari per al darrer trimestre del 1980, o per quines raons eventualment no havia pogut cobrir-se aquest calendari. I és que si ens remetem a afirmacions fetes en aquesta mateixa Cambra, que consten al *Diari de Sessions*, veurem que traspassos anunciats com que serien efectius el 31 de desembre de 1980, no ho han estat. De totes maneres, el tema, insisteixo, no és fonamentalment quantitatiu; hi ha altres problemes de la mecànica funcional que convindria aclarir i sobre els quals se'ns hauria d'haver informat. Per exemple: ens consta que s'ha produït alguna disparitat entre els acords literals adoptats per la Comissió Mixta de Transferències i el que després ha estat el text literal del Reial Decret d'aprovació. Posem-ne només un exemple: el cas de l'ICONA. Nosaltres voldríem que se'ns hagués informat per quina raó s'ha produït això, de quin ha estat o com es valora l'abast d'aquesta disparitat, i quina reacció ha estat adoptada o es pensa adoptar enfront d'aquestes disfuncions. També ens agradaria que se'ns hagués explicat per què no s'ha donat, en el darrer trimestre del 1980,

una prioritat total a la transferència de les unitats bàsiques d'Administració local dels Govern civils. I que se'ns informés sobre quines són les raons per les quals aquestes unitats bàsiques d'Administració local no han estat encara transferides. Perquè ens trobem davant d'una situació extraordinàriament contradictòria, que és que hem assumit, el Consell Executiu, per via de decret, la totalitat de les competències exclusives de control sobre els ens locals, i es tracta d'un poder polític fonamental, i resulta que encara existeixen serveis administratius abocats principalment a aquest control, com són les unitats bàsiques d'Administració local dels Govern civils.

Ens hauria agradat també que se'ns haguessin explicat les raons o les dificultats, o el criteri de prioritat política, pels quals no s'ha donat una prioritat decisiva, contradint els mateixos criteris de prioritat per qüestions de crisi econòmica i de qualitat de vida que es reconeixen expressament a l'informe, per què no s'ha donat una prioritat total a la transferència del Fons de Protecció al Treball, l'Institut Nacional d'Ocupació, i a les competències dels expedients de regulació de feina? I en això hi fem un èmfasi especial; ens hauria agradat que se'ns hagués informat expressament, valentament, d'una qüestió que, si es repeteix, pot produir greus problemes polítics. S'ha donat també el cas que acords adoptats per la Comissió Mixta de Transferències, tot i haver passat un termini absolutament injustificable, no han estat transformats en un Reial Decret llei d'aprovació. I és el cas, com valentament ha dit el senyor Hortalà, de les Cambres Agràries. Aleshores, aquesta és una qüestió que l'Estatut d'Autonomia va preveure curosament. El Reial Decret del Govern és un acte d'aprovació d'una proposta i és un acte que el Govern obligatòriament ha de fer. I si el Govern es nega a aprovar el que ha estat consensuat i consentit, que aquest és el mecanisme d'aprovació, a la Comissió Mixta, el Govern està incomplint els seus deures constitucionals i estatutaris, i a nosaltres ens sembla que era obligat informar de les raons per les quals aquesta aprovació per Reial Decret no s'ha produït i quines mesures pensa prendre el Consell Executiu —eventualment, a través de la Comissió Mixta— per tal d'aconseguir que el Govern faci el que constitucionalment i estatutàriament ha de fer: aprovar la transferència acordada de les Cambres Agràries, mitjançant el Reial Decret corresponent. I ens agradaria saber quin criteri pensa fer servir el Consell Executiu en altres casos, no desitjables, que en el futur es podrien plantejar en aquesta mateixa línia.

De la mateixa manera, ens ha sorprès el fet que, tot i dient-se el contrari a l'informe literal presentat, no s'hagi donat tampoc una prioritat, com calia fer, a les adaptacions de les transferències realitzades en el període provisional. Com sabem, aquestes transferències responien a una lògica perfectament diferent: en el període provisional, l'Estat no estava obligat a transferir-les; era una transferència discrecional, fruit d'una negociació, i, com ha estat reconegut també per estudiosos que han analitzat acuradament el tema, les transferències realitzades en el període provisional són, des del punt de vista de l'Estatut d'Autonomia, que ja és en vigor, són transferències curtes, tant pel que fa a la valoració i als criteris de valoració adoptats, com pel que fa a les competències a què

es refereixen els serveis que al seu dia varen ser transferits. I, aleshores, això determina una situació administrativa greu, que és la pervivència, per als mateixos serveis, d'organismes perifèrics de l'Administració central i de serveis territorials o serveis centrals de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és una situació d'irracionalitat administrativa que exigia una priorització dels processos d'adaptació de les transferències del període provisional, tant pel que fa a l'esquema organitzatiu o de «completud» de serveis i competències, com pel que fa a la valoració.

Vull referir-me —recuperant novament el criteri de valoració de l'autogovern— al fet que si la gran transferència, la transferència estrella d'aquest període ha estat l'ensenyament, hi ha ombres serioses sobre aquest gran traspàs. Ombres serioses que procedeixen dels problemes generals —als quals després em referiré— d'adaptacions organitzatives, de valoracions, de personals, ombres serioses que procedeixen també d'intervencions produïdes ni més ni menys pel Ministre d'educació, senyor Ortega Díaz Ambrona, recentment al Senat, en el qual s'interpreta que les competències de la Generalitat i, en general, de les comunitats autònomes corresponents als serveis educatius, el traspàs dels quals s'ha decidit, tenen un abast extraordinàriament retallat des del nostre punt de vista, des de la nostra particular interpretació de l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia. En definitiva, hi ha greus incògnites sobre aquest tema, i novament plana sobre nosaltres la dialèctica entre una concepció de les autonomies com a simple descentralització administrativa i una concepció de les autonomies com a autogovern, que és una concepció irrenunciable per a nosaltres. I aquí també ens hauria agradat que l'informe no s'hagués limitat exclusivament a la mesura quantitativa del traspàs d'ensenyament, sinó que hagués inclòs també allò que el Govern de la Generalitat entén que són les competències que, per al poder sobre aquests serveis transferits, corresponen precisament a aquest Consell Executiu. Si eliminem, doncs, actituds efectistes i ens atenem al que realment ha estat traspasat, el resultat —i és obligat de dir-ho— és, mirat quantitativament, un resultat discret. Però aquest resultat quantitatiu no autoritza en cap cas la comparació demagògica i efectista que ahir vàrem escoltar amb la Generalitat republicana. No es pot dir que en sis mesos, donant xifres del desembre del 1980, s'ha fet el que només en el 20 per cent havia fet la Generalitat republicana, ja que s'ha prescindit no sols del diferent context polític sinó també d'altres dades polítiques fonamentals, com és ara el fet de veure que la Generalitat republicana es va construir sobre la taula rasa de l'eliminació de les Diputacions provincials, que la Generalitat republicana des del primer moment va assumir el control exclusiu i únic sobre els ens locals del territori, que la Generalitat republicana es va construir amb funcionaris de nova planta i amb un monopoli de poder total sobre la mateixa funció pública, i que això no sols es va produir al nivell de la Generalitat, sinó al nivell de les Administracions locals, quan els cossos nacionals creats per Calvo Sotelo, precisament per condicionar centralísticament els Ajuntaments i l'autonomia local, varen ser trets dels municipis, i no sols això, sinó que, quan ells van acudir al Su-

prem i varen veure's les seves pretensions reconegudes pel Suprem, aquest Parlament va tenir el valor i el poder polític de fer una llei deixant sense efecte les sentències del Tribunal Suprem. Això és poder polític, això és capacitat d'autogovern, i això és el que no es pot oblidar quan es fan comparacions fàcils, quan la Generalitat republicana va aconseguir —encara que fos el 1934— la desaparició dels Governadors Civils, i quan en pocs mesos la Generalitat republicana va produir una legislació d'incidència en la vida civil catalana que nosaltres voldríem en aquest moment. I pot ser, doncs, que la Generalitat republicana, en termes quantitius, el 1936 fos el 20 per cent del que potser nosaltres serem el 31 de desembre de 1980, però potser, tant de bo poguéssim dir que nosaltres, en termes d'autogovern i de poder polític, fóssim avui el 20 per cent del que representava políticament per a Catalunya la Generalitat republicana.

Si des del reconeixement d'aquests resultats discrets volem obrir el pont fonamental d'un debat sobre traspasos i anem a veure quins són els problemes més greus que han aparegut i que d'alguna manera estan a l'horitzó, i quines solucions se'ls ha donat, i fins a quin punt aquestes solucions són correctes o suficients, jo voldria començar parlant del tema del personal. El personal és, junt amb les valoracions —és un problema indestruïble de les valoracions—, el problema més greu dels traspasos, jo diria que un dels més greus de tota la construcció de les institucions catalanes. I aleshores resulta que aquest problema s'ha resolt d'una manera notòriament insuficient, i jo diria que de vegades inoportuna i deficient. Desgraciadament, l'Administració pública encara és —això ho diu qualsevol enquesta sociològica—, almenys tal com és percebuda pels seus funcionaris, fonamentalment una estructura de seguretat, i resulta que si hi ha un criteri fonamental que ha presidit les solucions adoptades en matèria de traspàs de funcionaris, ha estat precisament pel criteri de produir inseguretat jurídica. L'Estatut d'Autonomia només té una solució general per a aquest problema, general, però molt clara: els funcionaris traspassats passen a dependre de la Generalitat, i nosaltres ho hem entès sempre orgànicament i funcionalment, passen a integrar el funcionariat propi, o de carrera, si és que eren de carrera originàriament, de la Generalitat de Catalunya, i, a més, se'ls respecta tots els drets de qualsevol ordre i naturalesa i, alhora, un dret permanent d'opció. I caldria clarificar molt bé, perquè aquest era un problema fonamental de l'èxit dels traspasos de serveis, que anaven a ser funcionaris de carrera de la Generalitat. És a dir, que no anaven a quedar com un «tertium genus», o com ho vulguin dir vostès, en una situació d'ambigüitat i d'inseguretat jurídica, dient que només dependria de la Generalitat, però sense fer la declaració expressa que aquesta dependència implicava integrar-se en la carrera administrativa de la Generalitat. Calia dir això, i això no ho va dir el Reial Decret 1666/1980. I calia, a més a més, explicar a aquests funcionaris com seria el règim jurídic, el règim d'organització i el règim retributiu al qual s'anaven a integrar. Calia que la Generalitat s'anticipés al gros dels traspasos de serveis fent unes normes de funció pública urgent, a través de les quals poguessin no sols neutralitzar-se els focus antiauto-

nomistes que hi ha en els funcionaris dels serveis perifèrics, sinó que, a més a més, pogués motivar-se la funció pública dels serveis perifèrics, precisament perquè ells poguessin veure que, passant per la Generalitat de Catalunya, anaven a entrar en un medi molt més prometedor, molt més engrescador de treball, on estava perfectament delimitat el càrrec polític i el càrrec administratiu, on no hi havia entrades que no fossin públiques i objectives, on, en realitat, la promoció responia sempre a criteris objectius, i on tindrien l'oportunitat de desenvolupar una carrera funcional que valia la pena. I res d'això no s'ha fet. I això s'ha de constatar, i no es pot dir que el tema de la funció pública, si no s'ha resolt bé, és fonamentalment per una responsabilitat del Govern central. És una responsabilitat compartida pel Govern central i pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres pensem que som en el camí d'anar cap a la solució. Els socialistes, al seu dia, varem presentar, a aquest Parlament, una proposta de resolució com a conseqüència del debat polític general, i el Consell Executiu com a conseqüència de l'aprovació unànime per a aquest Parlament d'aquesta proposta, s'ha compromès a elaborar aquestes normes provisionals i urgents i hem vist que encara que sigui amb un retard que no és significatiu per les dificultats del tema, amb un retard, aquestes normes hi són. I cal fer publicitat i cal donar urgència a la tramitació d'aquestes normes, precisament per a retornar a la funció pública, que és a l'expectativa de traspasos, que venia a la Generalitat. És quelcom que val la pena, que no és el que els antiautonomistes d'aquí i de Madrid estan dient, que és passar a ser funcionaris absolutament clientelitzats a una classe política, que ja és menys, perquè, com diuen ells, no és ni estatal.

Aleshores, s'havia d'haver perfilat també què entén el Consell Executiu per drets adquirits dels funcionaris. No és fàcil d'interpretar aquesta expressió de l'Estatut d'Autonomia, cal explicar als funcionaris traspassats o a l'expectativa de ser-ho quins seran els seus drets adquirits. Perquè hi ha drets adquirits i hi ha situacions objectives, i això té traduccions personals de categories retributives molt importants. I si això no s'aclareix, nosaltres, que som nosaltres qui ho hem d'aclarir, més ben dit, el Consell Executiu, estem, en definitiva, semblant el conflicte. I que no es vulgui després llançar la causa del conflicte exclusivament al Govern central, o que no es vulgui acudir a l'argument fàcil que els que estan provocant el conflicte només responen a una actitud anticatalana.

Cal, en definitiva, fer el que tampoc no s'ha fet: una activitat d'informació als funcionaris públics a l'expectativa de traspàs. Els traspasos, els han caigut a sobre sense que fossin informats ni pel Govern central ni pel Consell Executiu de la Generalitat, ja no diguem, perquè no han estat gens consultats. En definitiva, cal que nosaltres, com a Generalitat —uns des de l'oposició i d'altres des de la seva responsabilitat directa del Consell Executiu—, retrobem la confiança del funcionariat, l'acceptació plena pel funcionariat del procés autonòmic, perquè jo vull dir-los que els colls d'ampolla antiautonomistes que hi ha a la funció pública no es troben principalment als serveis perifèrics, es troben en els alts cossos burocràtics de l'Estat, que, com tots vostès saben, tenen concentrats els

seus efectius en més d'un 50 per cent, precisament, a Madrid. I d'això, en parlarem després, quan parlem dels costos indirectes. Si nosaltres, doncs, volem resoldre adequadament el gran problema del personal en matèria de traspassos, hem de començar fent això, hem de començar donant exemple, i, a més a més, cal que el Consell Executiu mediti seriosament sobre la forma com s'estan valorant els funcionaris. Amb les normes aprovades per Reial Decret 1666/1980, resulta que el que es transfereix són funcionaris enumerats en una llista, expressant el punt d'origen, la categoria i la situació individualitzada. I, en canvi, manca la referència a un concepte que per a nosaltres és fonamental a efectes d'una valoració correcta. I després parlarem de la diferència entre annexos i valoració definitiva, també, que és la referència a la plantilla orgànica. I sabem que el tema és difícil de resoldre, perquè la consignació que existeix en els pressupostos no es correspon, normalment, amb la plantilla orgànica, perquè en molts casos la plantilla orgànica no existeix. I sabem perfectament que l'Administració central segueix un mètode, que és que, quan amortitza una vacant, normalment també amortitza la corresponent assignació pressupostària, i que encara que detectem les vacants, és difícil aconseguir la transferència del crèdit pressupostari corresponent, perquè aquesta vacant no ha estat amortitzada. El que passa és que s'ha amortitzat en el servei perifèric de Catalunya, i s'ha posat en serveis perifèrics, o en d'altres territoris, o, normalment, en l'Administració central, en les plantilles orgàniques de Madrid. I aleshores, com que nosaltres estem sotmesos a una lògica a través de la qual els serveis transferits —vostès ho saben— només vénen acompanyats dels funcionaris que actualment són en els serveis perifèrics, resulta que ha anat, en els últims anys, minvant el nombre de funcionaris dels serveis perifèrics, i s'ha incrementat el nombre de funcionaris afectats amb residència a Madrid, en els serveis centrals, i aleshores, la inexistència, en definitiva, de la possibilitat de determinació de plantilles orgàniques i de vacants està determinant, en termes d'annexos, en termes de valoració provisional, una infravaloració, una infradotació del personal necessari per a una gestió eficient del servei.

Cal, doncs, procedir —possiblement— a una redimensió del tema de la valoració de personal i tractar —és el nostre punt de vista— d'incloure-hi la consideració de les plantilles orgàniques i, alhora, de mantenir, almenys, constància documental de quins són els funcionaris dels serveis centrals que corresponen als serveis perifèrics traspassats, almenys perquè la reorganització posterior dels serveis centrals no ens deixi, quan arribi el moment de la valoració definitiva, sense la possibilitat d'imputar a la valoració definitiva el cost corresponent al personal situat en els serveis centrals.

En definitiva, si nosaltres no sabem, d'una banda, instar i pressionar el Govern central de l'Estat perquè, d'una vegada, elabori un Projecte de llei de bases de l'Estatut de la Funció Pública perquè clarifiqui totes aquestes qüestions, o bona part d'elles, perquè nosaltres puguem exercir, sense els condicionaments del text articulat de la funció pública de 1964, les competències que tenim per a la regulació del personal propi. Si nosaltres no sa-

bem, en definitiva, aconseguir aquestes qüestions, difícilment podem merèixer la confiança del conjunt del funcionariat. I cal que al funcionariat, quan se li expliqui quins són els seus drets adquirits, i que van a ser defensats, se li digui també que, per a solucions legals, el dret fonamental a la comunicabilitat o a la permeabilitat serà reconegut. I, en aquest sentit, els socialistes demanem que la nostra posició sigui reconeguda, que és que defensin —els Grups parlamentaris corresponents—, en elaborar-se la Llei de Bases de l'Estatut de la Funció Pública —però també en aquest moment provisional, fins que arribi l'Estatut de Bases de la Funció Pública—, una solució tècnica que permeti la comunicabilitat o la permeabilitat entre els funcionaris de les diferents comunitats autònomes, sense perjudici del poder polític exclusiu de la Generalitat sobre la seva pròpia burocràcia.

En definitiva, si aquests objectius no són aconseguits, nosaltres ens podem trobar amb seriosos retrets. Ens podem trobar que l'autonomia es produeixi amb una infradotació de personal que ens col·loqui davant una opció difícil: la de rebaixar el nivell de prestació dels serveis, o la de procedir a contractació, des de nous recursos financers, produint un increment de la despesa pública conjunta, és a dir, duplicant la despesa. Aquesta situació, aquesta solució, que seria una sortida obligada —en el cas que les valoracions definitives no es facin bé i no es facin aviat—, és una solució no sols dolorosa, és una solució costosa, que caldria, evidentment, evitar perquè, en bona part, estem avui encara embrancats en aquesta dinàmica. Si parlem ara del tema fonamental de les valoracions...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li comunico que ha depassat ja el temps i que, per tant, hauria d'acabar al més ràpidament possible.

El Sr. PRATS: Així ho faré, senyor President. Moltes gràcies. Parlant de les valoracions, unes remarques obligadament sintètiques. Primerament, pel que fa a les inversions —i algun dia haurem de fer un debat específic sobre el tema de les inversions públiques a Catalunya i a l'Estat—, nosaltres pensem que és injust dir que la reivindicació de termini d'inversions públiques per a altres comunitats autònomes amb greus problemes està determinant un perjudici objectiu per a Catalunya. Nosaltres pensem que no es pot situar la reivindicació de les inversions públiques a Catalunya des d'una lògica que porta necessàriament a la insolidaritat. Nosaltres hem condemnat aquí, ja, expressament, la lògica del mercadeig unilateral en matèria d'inversions, i hem dit, permanentment, que cal objectivar les inversions públiques, que cal anar a una política d'objectivació, de manera que aquesta objectivació permeti determinar a Catalunya el que li correspon, a Andalusia el que li correspon, i treure, cada comunitat autònoma i els seus respectius partits, d'aquesta lògica que només porta a la insolidaritat, a una visió, en definitiva, que els interessos de Catalunya es realitzen contra els interessos, bé sigui de l'Estat, bé sigui d'altres nacionalitats o regions de l'Estat. I això exigeix mesures d'objectivació del programa de la política d'inversions.

Pel que fa a les valoracions en general, nosaltres voldríem també remarcar, molt sintèticament, que no s'ha donat un gran pas, almenys qualitatiu, entre el sistema

del període pre-autonòmic i el sistema actual, perquè si ara els annexos acompanyen el Reial Decret, el valor d'aquests annexos és estrictament provisional. I la valoració definitiva ve després, la qual cosa significa que l'entrada en vigor del Reial Decret de Llei del traspàs no elimina gens ni mica un llarg període de difícilíssima negociació. Això per una banda. Segon, que el tema de la determinació dels costos indirectes planteja molts problemes que tampoc no han estat esmentats. Breument. Nosaltres voldríem que se'ns hagués donat informació sobre quina relació existeix entre les funcions atribuïdes per l'article 3, núm. 2 c) de la LOFCA al Consell de Política Econòmica i Fiscal per a establir la metodologia de la valoració, i sobre la metodologia de valoració que la Comissió de Valoracions pensa establir com una metodologia pròpia en les relacions bilaterals Catalunya-Estat. A nosaltres ens hauria agradat que s'haguessin explicat quines són les garanties jurídiques. Primer: Quan s'acabarà, i tindrem clara, aquesta metodologia aprovada, i quines garanties tindrem, jurídiques i polítiques, de l'aplicació efectiva d'aquesta metodologia? Perquè, no pensin vostès, senyores i senyors Diputats, que les diferències entre les valoracions provisionals i les valoracions definitives són diferències de «tres por cuatro». Són diferències que, en alguns casos, poden significar entre el 60 i el 100 per cent de la valoració provisional.

Aquesta és una cosa que s'ha de dir valentament, i alguns estudis empírics realitzats així ho demostren. Això significa que la valoració efectiva dels costos indirectes serà una batalla duríssima, i aquesta batalla duríssima és una batalla difícil de guanyar, perquè ja tindrem la gestió, la responsabilitat de la gestió dels serveis, i és una batalla duríssima de guanyar perquè s'ha de guanyar traient funcionaris de Madrid i portant-los a Catalunya i a altres comunitats autònomes. I tots sabem que, en aquest moment, la política que s'està seguint és la política a la italiana, on s'han fet les comunitats autònomes sense rebaixar a un de sol el nombre de funcionaris de Roma. I així no es fan comunitats autònomes. Perquè la mateixa burocràcia madrilenya s'inventa funcions paral·leles, interfereixen constantment en la construcció de les autonomies. I aquí és on tenim el veritable esperit del Cardenal Cisneros. Que no està sols preocupat en la seva... El Cardenal Cisneros, és que és viu. (*Rialles*). És viu en els alts cossos de funcionaris, que concentren els seus efectius a Madrid i que són els qui impedeixen que s'hagi fet una Llei de reforma de l'Administració central, que s'hagi fet una Llei de reforma del Pressupost, de l'estructura pressupostària de l'Estat, i els qui han impedit, fonamentalment, que es faci la nova Llei de Bases de la Funció pública, que correspon a un procés de transformació autonòmica. I mentre no es faci això —que és una responsabilitat fonamentalment del Govern central, però també de nosaltres, i més especialment dels qui els han donat el seu vot de confiança per a fer possible un procés de governabilitat que permeti la construcció de l'autonomia a Catalunya—, mentre no es faci un «pressing» permanent perquè això es realitzi d'immediat, perquè, si no, els costos indirectes no ens seran valorats mai, si no és a canvi d'una cosa: duplicar extraordinàriament la despesa pública en els mateixos serveis. I és evident que aquest

resultat, si és condemnable des d'una perspectiva socialista, encara ho és tant o més des d'una perspectiva liberal. Aleshores, amb això acabo, no se'ns pot dir tampoc que el gap o el decalatge entre la infravaloració que es reconeix dels serveis ja transferits i la valoració definitiva que se'n faci es cobrirà amb els 35.000 milions que ens vindran pels impostos cedits, perquè quan es fa una anàlisi cas per cas, en els dos casos que ara s'han analitzat, es veu que el decalatge és tan gran que jo em permeto creure que els 35.000 milions no donen prou per a cobrir-los. Sobretot, pensant que aquests 35.000 milions fa poc eren 51.000 segons notícies de la premsa, fa menys temps eren 40.000, avui ja són 35.000, i esperem que no continuï baixant la xifra. Aleshores, el tema és que, a més, aquests 35.000 vénen per degoteig; no els tindrem tots el primer de gener de 1981, i si fossin suficients, per què concertar aquesta clàusula cautelar de cobriment d'operacions possibles de tresoreria amb el Ministeri d'Hisenda? Jo, el que crec és que aquesta clàusula cautelar, en definitiva, és una confessió que potser no n'hi haurà prou amb els 35.000 milions, ni n'hi haurà prou amb la bona voluntat per a superar les dificultats de valoració definitiva, i s'haurà d'acudir a operacions de tresoreria, negociables amb el Ministeri d'Hisenda.

I si no és així, a mi m'agradaria que es produís una exemplificació, és a dir, que la Generalitat es comprometés a pagar les nòmines del personal transferit; perquè si les coses són tan clares, les nòmines del personal transferit suposo que es podran pagar al llarg del 1981. I és molt bo que això es pugui fer, perquè els funcionaris saben també, com qualsevol altre, allò que qui paga... Aleshores...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que acabi.

El Sr. PRATS: Sí, que acabo, realment. (*Rialles*). Amb això, l'únic que volem dir és que les dificultats de la valoració definitiva, bàsicament pel càlcul i la realització dels costos indirectes, són dificultats que no es poden resoldre en el marc d'una negociació bilateral entre Catalunya i l'Estat. Exigeixen un programa seriós de reforma de l'Estat, i és aquí on rau la venjança o la nostra victòria definitiva sobre el Cardenal Cisneros.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies a l'equanimitat del senyor President.

(*L'Honorable Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, el senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, d'una manera molt breu, potser desordenada perquè s'han dit moltes coses, i en general haig d'admetre que s'han dit coses de substància, miraré de referir-me molt breument al que afecta més la meua posició personal dintre del Govern. En primer lloc, haig de tranquil·litzar el senyor Prats, dient-li que les nòmines les pagarem nosaltres, possiblement a partir de febrer, màxim a partir de març.

En segon lloc, li haig de dir que si la cessió de tributs no és suficient, ho serà la tresoreria, i quan un ve d'una professió financera com jo sap que dues garanties són millor que una, i per tant aquest és el motiu pel qual, a

més de la cessió, estem molt contents de tenir garantida, garantida, perquè la llei no diu «podran», sinó que tindrem dret a la Tresoreria gratuïta de l'Estat.

D'altra banda, jo estic completament d'acord amb el que ha dit el senyor Prats que el problema d'aquest país és la burocràcia de Madrid. Quan sóc a Salamanca, o a León, o a Valladolid, on vaig sovint a donar conferències i a posar-me en contacte amb el país real, els dic que precisament la classe política i burocràtica de Madrid ha abandonat els seus llocs d'origen per establir-se a Madrid i adquirir uns interessos diferents de les bases d'aquesta Espanya real de la qual també formem part nosaltres, que és amb aquesta gent que hem de lluitar tots units. Per tant, senyor Prats, el que vostè em diu m'omple de satisfacció perquè coincideix exactament amb el que jo predico quan surto de Catalunya. I quan estic a Catalunya, també.

Per altra banda, senyor Prats, vostè ens ha dit que des de l'oposició desitja col·laborar en aquesta tasca de Govern que gira al voltant dels traspassos. Jo li haig de dir que el seu discurs corrobora el que vostè ha dit. És un discurs seriós, és un discurs constructiu, del qual jo he tret moltes coses que segurament em faran millorar les meves negociacions a Madrid, i el que sento és que vostè no formi part de la Comissió negociadora que nosaltres li havíem ofert.

En segon lloc, li haig de dir també algunes qüestions que m'afecten molt directament. Vostè ha dit novament una cosa que és certa, que l'important dels traspassos no és tant la quantitat com la qualitat. Però jo voldria recordar, i em fa l'efecte que és bo que aquest Parlament ho tingui present, que aquí estem nosaltres contestant a unes resolucions del Parlament, un manament del Parlament per informar sobre el que el Parlament ens ha demanat i no sobre altres coses. I a mi el Parlament m'ha dit que informés sobre la marxa dels traspassos, m'ha dit que informés sobre l'adequació de valoracions, m'ha dit que informés sobre les inversions, i jo ho he fet el millor que he pogut i el millor que he sabut. No m'ha dit que parlés dels Governadors civils ni de les Diputacions, ni res de tot això. Crec que el Parlament ha fet molt bé d'excloure-ho de la discussió, perquè era un tema estatutari, no un tema de traspassos. Ja vindrà el dia, segurament, que haurem de discutir el contingut de l'Estatut, però jo he entès que aquesta vegada el Parlament no m'ho demanava.

Per altra banda, li haig de dir, senyor Prats, que quan jo faig comparacions entre la Segona República i l'Estatut i la Generalitat d'aquella època, no ho faig amb cap sentit conflictiu ni amb cap sentit pejoratiu. No m'agrada parlar de mi mateix, però jo li haig de dir que la meua família i jo vam anar a parar a Amèrica l'any 39 perquè estàvem d'acord amb aquella República i amb aquella autonomia. I, per tant, sentimentalment, jo estic amb ells. Però vivim ara, i a mi em fa l'efecte que precisament marcar unes comparacions, no destructives, no pejoratives, no conflictives, és una manera de mesurar el que s'està fent i de buscar solucions i de veure si anem de pressa, si anem a poc a poc. Certament, el quantitatiu no és l'únic, però és el que jo creia que havia de dir sobretot, i en tot cas la comparació, com dic, el que ha de fer és

orientar. Ara bé, aquella Generalitat i aquell Estatut tenien potser més contingut polític. El problema dels governadors, l'assumpció de les Diputacions... Certament, és possible que això sigui així, però a mi em fa l'efecte que això correspondrà a un debat més ampli sobre el contingut estatutari i no sobre la marxa de les Diputacions.

I, finalment, voldria dir-li dues coses. Quant a les inversions, crec que les hem d'objectivar. Les inversions són de difícil traspàs, perquè no són una despesa recurrent de la qual puguem nosaltres exigir un compliment periòdic i anual, sinó que són una cosa que ara puja molt, després puja menys, és a dir, és una cosa que s'ha d'estudiar en conjunt; i he confessat, i ho vaig dir ahir, que de tota la metodologia de la nostra Comissió de Valoracions, aquesta era la part que era més verda i que en definitiva, un dia o un altre, haurem d'enfocar com més aviat millor, però, en definitiva, pensant que és un tema una mica separat de les valoracions dels traspassos normals.

Per altra banda, em diu vostè que de totes maneres hi haurà un llarg període de negociació de valoracions entre les inicials necessàriament escasses i les definitives, esperem que més completes i suficients. Jo crec que les dificultats existiran, que la negociació durarà. Durarà menys, espero, del que sembla creure el senyor Prats, però de totes maneres li haig de dir que, en contra del que creu el senyor Prats, la situació és millor que el que va passar llavors de la Generalitat pre-autonòmica, perquè ara almenys tenim uns annexos que bé o malament representen una primera quantitat, i, després, mentre trobem la valoració definitiva que inclou realment tot això dels funcionaris, i certament si badem, si badem, com ha dit molt bé el senyor Prats, aquesta autonomia es convertirà en un sistema estrepitosament car, escandalosament ineficaç, amb duplicació de funcionaris i, sobretot, amb duplicació d'ineficiència. Però el fet és que, mentre anem tirant, nosaltres ens trobem en allò que es diu «que lo mejor es enemigo de lo bueno», i ho dic en castellà perquè, com que és d'aplicació a Castella, doncs ho dic en castellà. (*Rialles.*) I resulta que, mentrestant, de totes maneres tinc uns annexos que em donen unes primeres quantitats, que és millor que res —allò de «lo mejor y de lo bueno...»—, i en segon lloc tinc un finançament de cessió d'impostos i de tresoreria per al període intermedi fins que tingui unes valoracions completes. I això no és que funcioni exactament com jo voldria, però estic segur que ens donarà un *modus operandi* satisfactori. I, a més, jo crec que era bo que es fes aquest sistema d'iniciar els traspassos abans que res, encara que els diners no fossin tots aquí, perquè em penso que és millor de discutir amb una certa dosi de poder a les mans, que discutir despullats i sense cap arma. I això és el que hauria passat si els haguéssim dit: «No volem res, no volem cap traspàs fins que sigui ben valorat.» Ens haurien dit: «Mai més.» I d'aquí a cinc anys estaríem com el primer dia. Per tant, jo crec que s'ha fet bé d'acceptar traspassos, de moment potser insuficientment infravalorats, no necessàriament, però potser insuficientment valorats, en canvi d'adquirir poder esperant una valoració definitiva. No vull fer judicis d'intencions, però estic segur que, si no ho haguéssim

fet així, el senyor Prats i l'oposició ens haurien tirat en cara que esperàvem sense fer res una valoració definitiva, quan el correcte hauria estat tot el contrari, que és el que hem fet nosaltres en aquest moment.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

(El senyor Conseller de Governació demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Prats ha dit en el transcurs de la seva intervenció, referint-se als traspassos, a les transparències en matèria de personal, que aquesta qüestió s'ha resolt de manera insuficient, s'ha resolt de manera inoportuna i s'ha resolt de forma deficient; que s'ha resolt a base d'aplicar el criteri de produir inseguretat jurídica.

Jo intentaré contestar a aquestes i a d'altres qüestions que el senyor Prats ha plantejat sobre el personal, però abans voldria dir dues coses o tres que no mereixen ni tan sols comentari per la claredat que tenen, perquè estan escrites d'una forma inequívoca en el nostre Estatut d'Autonomia.

L'article 10, apartat primer, com saben els senyors Diputats i les senyores Diputades, diu exactament que «en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: 1. Règim jurídic i sistema de responsabilitat de l'Administració de la Generalitat i dels ens públics que en depenguin, així com el règim estatutari de llurs funcionaris». Repeteixo: «Així com el règim estatutari de llurs funcionaris.» L'article 25, apartat tercer, també de l'Estatut diu: «La Generalitat de Catalunya integrarà en la seva organització els serveis corresponents per a dur a terme les competències que li atribueix aquest Estatut.» I finalment, la Disposició Transitòria Sisena, punt cinquè, diu també, exactament: «Els funcionaris adscrits a serveis de titularitat estatal o altres institucions públiques que resultin afectades pels traspasos a la Generalitat passaran a dependre d'aquesta i els seran respectats tots els drets de qualsevol ordre i naturalesa que els corresponguin en el moment del traspàs, àdhuc el de prendre part en els concursos de trasllat que convoqui l'Estat en igualtat de condicions amb els altres membres de llur cos i d'aquesta manera podran exercir llur dret permanent d'opció.» I diu encara: «Mentre la Generalitat no aprovarà el règim estatutari dels seus funcionaris, seran d'aplicació les disposicions de l'Estat vigents sobre la matèria.» «Mentre la Generalitat no aprovarà el règim estatutari dels seus funcionaris.»

He llegit aquests articles de l'Estatut d'Autonomia per dir que per a nosaltres, per damunt de qualsevol problema de clarificació, que intentarem resoldre, per damunt de qualsevol interpretació més o menys equivocada, que intentarem esmenar, per damunt de qualsevol falsa traducció d'aquesta lectura tan clara de la Disposició Transitòria Sisena, punt cinquè, de l'Estatut, que em fa l'efecte que per ella sola és capaç d'esvaïr tots els dubtes que el senyor Prats ens ha esmentat aquí, per damunt

de totes aquestes coses hi ha un principi polític clar i irrenunciable, i és que la Generalitat de Catalunya té dret —i l'ha d'exercir— a constituir la seva pròpia Administració autonòmica, té dret a la seva pròpia funció pública, té dret a tenir el seu propi funcionariat. I dic això perquè algunes vegades les objeccions que es posen a la política de transferències de l'Estat a la Generalitat en matèria de personal —i sé ben clar que aquesta no és la intenció del senyor Prats o no ha estat la intenció del senyor Prats, en fer la seva exposició—, algunes d'aquestes objeccions s'utilitzen simplement, planament i senzillament per a intentar posar bastons a les rodes d'aquest dret que la Generalitat té i que ens concedeix l'Estatut i que no podem, de cap manera, renunciar. Que quedi clar, per tant, d'entrada, la voluntat política del Consell Executiu de la Generalitat en aquest sentit. Volem tenir el nostre propi cos, la nostra pròpia estructura funcional, la de la Generalitat; la podem tenir perquè l'Estatut ens l'atorga i no hi renunciarem. Si determinades clarificacions, aclariments, si determinades enteses, si eliminar determinats equívocs hagués de comportar aquesta renúncia, senyor Prats, nosaltres seriem inflexibles, no en tinguí cap mena de dubte. Clarificar, per tant, molt bé, tant com es vulgui. Jo crec, no obstant això, que el Consell Executiu ha estat fins aquest moment i en aquest tema especialment sensible i especialment clar.

Bé, ja els he llegit el que diu l'Estatut d'Autonomia en la seva Disposició Transitòria Sisena, punt cinquè. Però en tot cas valdrà la pena d'insistir-hi un moment més, si m'ho permeten. Diu ben clar que «els funcionaris adscrits a serveis traspasats a la Generalitat passen a dependre de la Generalitat orgànicament i funcionalment». També diu, això és cert, «que els són respectats tots els drets que tinguessin en el moment del traspàs, àdhuc el de participar en els concursos de trasllat que convoqui l'Estat i que ho faran en igualtat de condicions amb els altres membres de llur cos, per la qual via passen a poder exercir el dret permanent d'opció a tornar al cos d'origen que els reconeix l'Estatut». Bé, el desglossament d'aquesta normativa de l'Estatut d'Autonomia s'ha fet a través, com vostè sap, dels Reials Decrets 1666/1980 de 31 de juliol i 2545/1980 de primer de novembre.

Anem al primer Decret, al del mes de juliol. Segons el seu article onzè, al qual vostè també ha fet referència, es determinava que els funcionaris de carrera acabaven en situació de supernumeraris en els cossos o escales als quals pertanyien en el moment del traspàs i es regulaven els drets de preferència i de reingrés en aquest aspecte. Val a dir, no obstant això, com el senyor Prats sap perfectament, que la situació de supernumerari a la qual es fa referència en aquest decret, en relació amb allò que estableix la Disposició Transitòria Sisena, punt cinquè, de l'Estatut, no té res a veure amb la situació de supernumerari, o molt poca cosa a veure amb la situació de supernumerari definida per la Llei del 64, perquè justament neix de l'Estatut d'Autonomia, d'una Disposició Transitòria a la qual hem fet referència repetidament, que explica quina és la situació d'aquests funcionaris que queden en situació de supernumeraris i els dona un respecte als seus drets molt superior al que podria establir-se i al que establia, evidentment, la Llei del 64. Per altra

part, aquest Decret, determinava el reconeixement del temps de serveis prestats a la Generalitat com a computables en els cossos o escales de procedència, així com els prestats en aquests cossos estatals, i també que la Generalitat assumia les obligacions de l'Estat en matèria de seguretat social, pel que fa als funcionaris traspassats. I per recalcar la concloent de la Disposició Transitòria sisena punt 5 de l'Estatut d'Autonomia, al qual ja he fet repetidament referència, deia que, als funcionaris en qüestió, els seran respectats els drets de qualsevol ordre i naturalesa que els corresponguin en el moment del traspàs, fins i tot el de participar en els concursos de trasllat que convoqui l'Estat, en igualtat de condicions que els altres membres de llur cos o escala, podent exercir, d'aquesta manera, llur dret permanent d'opció.

És cert que la publicació d'aquest Decret 1666/1980 va provocar una preocupació entre els funcionaris o entre una part dels funcionaris, si més no, que eren objecte o que havien de ser objecte de traspàs, preocupació que se centrava principalment en la utilització del terme «supernumerari», que s'entenia, des del nostre punt de vista, de manera equívoca, perquè no es relacionava amb el que estableix la Disposició Transitòria sisena, punt 5 de l'Estatut. Aquests funcionaris estimaven que, aquesta definició que en feia el Reial Decret del mes de juliol, significava determinades dificultats quant a la participació o concursos de trasllat per a ocupar places vacants en els cossos o escales de procedència, etc., etc.

La Generalitat va considerar sempre que el Reial Decret 1666/1980 de 31 de juliol calia —i ho repeteixo perquè quedi clar— ser interpretat dintre del rigorós compliment de la normativa de la Disposició Transitòria sisena, punt 5 de l'Estatut d'Autonomia, i que, per tant, s'entien plenament assegurats els drets dels funcionaris de carrera traspassats, de manera que s'acomplís l'exercici del dret permanent d'opció per al retorn als cossos i a les escales d'origen, i igualment pel que fa a l'assumpció d'obligacions de Seguretat Social per part de la Generalitat.

Malgrat aquesta interpretació centrada en el respecte dels drets dels funcionaris, la Generalitat de Catalunya va estimar oportú que fos publicada —prèvia intervenció de la Comissió Mixta de Traspàs— una altra disposició que deixés encara més aclarida l'esmentada interpretació en el sentit que quedaven totalment respectats els drets dels funcionaris transferits. I fruit de tot això va ser la publicació d'un altre Reial Decret, el 2540-5980 de 21 de novembre, que, de forma general, ara de forma general per a tots els funcionaris transferits a les comunitats autònomes, va determinar de forma rigorosa i concreta que tindrien els mateixos drets que els altres membres dels corresponents cossos i escales de l'Administració central i institucional de l'Estat, que estiguessin en situació de servei actiu; i que, en qualsevol cas, els relatius a la provisió de llocs de treball, tant per concurs de trasllat com per llur designació o per qualsevol altre procediment reglamentari, així com pel trasllat amb canvi de destinació i/o de localitat. El mateix Decret establia que continuaven pertanyent a la MUFACE els esmentats funcionaris i que les comunitats autònomes acceptaven les mateixes obligacions que l'Estat en aquest respecte. I, concretament, el Consell Executiu de la Generalitat, en-

cara, a més a més, adoptava acord exprés d'assumir les corresponents obligacions respecte al personal traspassat per l'Estat, segons el Decret 236/1980 de 21 de novembre, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* número 96.

Per tant, senyor Prats, ens podem haver equivocat, perquè tothom és humà i tothom es pot equivocar, però el que no es pot admetre és que el Consell Executiu hagi resolt, o la Comissió Mixta de transferències de personal de l'Estat a la Generalitat hagi resolt el problema del personal de manera insuficient, de manera inoportuna, de manera deficient; i, sobretot, senyor Prats, no podem admetre que l'hagi resolt amb el criteri de produir inseguretat jurídica, com queda demostrat pel que acabo de llegir; no cap criteri de produir mai inseguretat jurídica.

Fins ara m'he referit als funcionaris de carrera, però pel que fa als funcionaris interins, al personal contractat amb règim de dret administratiu i al personal laboral objecte de traspàs a la Generalitat, amb motiu de transferència de serveis de l'Estat, diu el Reial Decret 1666/1980, al qual ja m'he referit, que «els seran respectats els mateixos drets que tinguessin en el moment d'adscripció i, per tant, el de poder concórrer en torn restringit a les proves d'accés a la funció pública».

Aquesta ha estat, em sembla, una nota aclaridora, prou aclaridora pel que fa referència a les preguntes; o, en tot cas, el senyor Diputat interpretarà si ho ha estat prou, pel que fa referència a les preguntes que ens ha fet.

Ja ho sé que malgrat tot hi ha inquietud, senyor Prats; ja ho sabem que hi ha personal, que hi ha funcionaris que malgrat tot senten inquietud: per exemple, a causa de la situació de supernumerari de caràcter especial. En general, he de dir, per les converses que hem tingut —perquè hem tingut converses, encara que vostè en algun moment de la seva intervenció ho hagi posat més o menys en dubte, hem tingut converses amb el personal afectat per les transferències—, en general li puc dir que el Decret 2545/1980, de 21 de novembre, resol per a la majoria d'aquests funcionaris, satisfactòriament, la possibilitat de participar en els concursos de l'Administració central i institucional de l'Estat, en relació amb llurs cossos o escales de procedència. Ara bé, també n'hi ha, senyor Prats, que tenen la preocupació del que passarà en el futur, quan l'Estat de les autonomies estigui plenament realitzat, amb la qual cosa estimen que les places disponibles de l'Administració central o institucional de l'Estat seran tan reduïdes que caldrà considerar-les com a pràcticament inexistents, sense que puguin d'aquesta manera accedir directament a places de cossos o escales de les altres comunitats autònomes.

Ara bé, aquest no és un problema que afecti directament ni pugui resoldre directament la Generalitat. El problema al qual vostè feia referència de la permeabilitat, per exemple, no es pot imputar a la Generalitat i a la Comissió Mixta, tot i que la Comissió Mixta està treballant d'una forma, jo crec, ben orientada, per tal de resoldre aquesta qüestió de la permeabilitat o de la comunicabilitat dels funcionaris entre diverses comunitats autònomes.

Però hem d'entendre que aquest és un principi que cal admetre, que més endavant els cossos, les escales de l'Estat, els cossos i les escales de procedència d'aquests fun-

cionaris que ara ens són transferits, les originàries de l'Estat, aniran perdent importància i aniran amortitzant-se places i aniran incrementant-se, en canvi, en les comunitats autònomes. Això és cert, però és que, ¿admetem o no admetem l'Estat de les autonomies? No es pot posar en discussió aquest principi: si hem d'arribar a aquest punt hi hem d'arribar, i aleshores hem de mirar de solucionar de la millor manera possible el problema dels funcionaris que en resultin afectats, a través de la Comissió Mixta, intentant trobar solucions que permetin la comunicabilitat entre comunitats autònomes, o si volen també —per utilitzar un altre terme usat— la permeabilitat.

El senyor Prats ha dit també, en el transcurs de la seva intervenció, que havíem d'haver explicat més clarament com ho podien fer els funcionaris que ens eren transferits de l'Estat per a integrar-se a la carrera administrativa de la Generalitat i quin havia de ser el règim que els havia d'afectar; i això ho ha dit referint-se als decrets de transferència. Em fa l'efecte que tothom admetrà, perquè és claríssim des d'un punt de vista administratiu —i el senyor Prats en aquest sentit no devia haver volgut dir el que ha dit, perquè, en tot cas, seria incorrecte—, que no es pot, en un decret de transferències, establir quin ha de ser el règim administratiu dels funcionaris transferits quan s'integrin a la Generalitat de Catalunya. Això, d'altra banda, seria renunciar a aquest dret irrenunciable, que ja he establert abans, que els funcionaris de la Generalitat hauran de seguir les normes de l'Estatut de la Funció Pública de la Generalitat, que les ha de fer aquest Parlament i que no han de ser establertes per un decret de l'Estat.

M'ha retret que no haguéssim fet unes normes provisionals de la funció pública, unes normes provisionals que garantissin tots aquests problemes tan importants que han de configurar el futur Estatut de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya. Jo voldria dir al senyor Prats que a nosaltres també ens agradaria poder-les fer, aquestes normes provisionals; voldria dir a la Cambra que ningú no sent més que l'Executiu la necessitat d'aquestes normes, que no poden ni han de ser provisionals, sinó definitives, perquè no poden ser fetes per decret, sinó amb rang de llei per la temàtica que toquen i perquè, en tot cas, haurien de modificar la legislació existent en aquest moment. Nosaltres no podem per decret desenvolupar o aplicar la legislació de l'Estat en matèria de funció pública en aquest moment, per situar de manera provisional els funcionaris que ens són transferits de l'Estat. Ho hem de fer per llei. No tenim cap més solució que fer-ho per llei, i nosaltres la volem, aquesta llei, senyores i senyors Diputats; ningú no sent més forta que el Consell Executiu la necessitat de disposar d'una llei de la funció pública per a poder regular el problema que comencem a tenir i el gran problema que tindrem d'aquí a uns mesos quan les transferències en curs siguin una realitat. Però tenim una limitació, senyores i senyors Diputats, com a Consell Executiu tenim la limitació que estableix l'article 108 del Reglament de la Cambra; i nosaltres desitjariem i encoratjariem la Cambra i voldriem participar i ajudar la Cambra, en tot cas, si ens ho permet la Cambra, modestament, a resoldre aquest problema, però el Consell Executiu, senyores i senyors Di-

putats, és qui necessita primer una ordenació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya.

I arribat aquest punt, voldria dir al senyor Prats que quan ell ha fet referència a la fructífera labor legislativa de la Generalitat republicana en els pocs mesos que nosaltres portem transcorreguts, equiparant-la, que a nosaltres també ens agradaria ara, senyors Diputats i senyores Diputades, poder sortir a la Cambra i poder dir que també estem joiosos d'aquesta gran tasca legislativa, que evidentment el nostre Parlament no ha tingut encara temps de fer, però que necessitariem fer, i si l'hagués pogut fer també hauria incidit d'una manera tan important com va incidir en el seu moment la Generalitat de l'època republicana en la vida civil de Catalunya.

Em sembla que amb tot el que he exposat queda prou clarament definida la posició del Consell Executiu sobre els temes als quals el senyor Prats ha fet referència. En tot cas, vegin en tot el que he dit la voluntat de construir amb l'ajut de tots, evidentment amb l'ajut del Parlament de Catalunya, del qual formem part i ens n'enorgullem, de construir l'Administració pública que hem de menester.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(L'Honorable Conseller d'Ensenyament demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el respecte que ens mereix el poble de Catalunya, el respecte que ens mereix aquesta Cambra i el respecte que ens mereix el senyor Prats, m'han mogut a sortir per aclarir, si és possible, aquesta ombra a què es referia el Diputat senyor Prats en relació amb el traspàs d'ensenyament.

Jo voldria explicar-li, i m'agradaria ser convincent, que aquesta ombra per a nosaltres consisteix en una càrrega feixuga de feina, per tal de fer possible que a partir del dia primer de gener es produeixin, es produiran, aquests traspàsos d'ensenyament. Però aquesta càrrega feixuga ho és per a nosaltres en relació amb la comprovació, amb l'elaboració, amb la matisació i amb l'acord, en relació amb els annexos que comporta aquest traspàs de serveis de l'Administració central de l'Estat a la Generalitat. I perquè aquest Parlament pugui tenir una referència del que això suposa, jo els voldria explicar que aquesta transferència comporta 20.172 professors, més uns 500 substituïts, professors d'ensenyament primari, pre-escolar, educació general bàsica, educació especial, formació permanent d'adults; 7.288 professors d'ensenyament secundari i professional, més uns 150 substituïts i 842 funcionaris i administratius; en total, el personal transferit serà aproximadament de 29.000 professors, entre numeraris, interins i contractats.

Això suposa la dependència de 1.631 centres d'EGB, la titularitat de 119 instituts de batxillerat, de 96 centres de formació professional, més els centres d'ensenyances integrades —em refereixo a l'antiga universitat laboral de Tarragona—, les escoles d'arts i oficis de Barcelona, Badalona i Vic, l'Escola Oficial d'Idiomes de Barcelona i 8 centres d'educació especial. En total, això suposa aproxi-

madament 1.900 centres, als quals cal afegir uns 900 centres subvencionats d'Educació General Bàsica, donat que també serà transferit a la Generalitat l'actual règim de subvencions fins que no sigui modificat.

En relació amb els alumnes, això suposa 505.205 alumnes de pre-escolar i bàsica, 85.212 alumnes de batxillerat, 39.474 alumnes de formació professional —tot això en relació amb centres públics—, la qual cosa fa un total de 630.000 alumnes aproximadament, als quals, si hi afegim els que procedeixen d'ensenyament no estatal, uns 680.000, això fa un total d'1.300.000 alumnes que a partir de primer de gener passaran a dependre de la Generalitat.

Els annexos que comporta de tasca de recopilació, de comprovació, de matisació i d'estudi d'aquestes transferències han estat transportades de Madrid, no en una maleta, sinó en dues maletes —va caldre dur dues maletes per a aquest traspàs. Hem realitzat, en algun cas, la feina dues vegades. Per exemple, pel que fa a relació de nòmines, primer vàrem fer una comprovació amb una nòmina d'octubre. Actualment hem disposat de la nòmina de desembre i hem fet una reconsideració amb la nòmina de desembre. No cal oblidar que el curs va començar el 15 de setembre i s'hi han produït modificacions entretant. Estem en aquests moments comprovant la relació de centres estatals d'EGB, que estan classificats per municipis, i n'hi ha un per a cada província. Uns quadres-resum de l'anterior, uns quadres-resum combinats amb l'especificació del nombre de professors, una relació dels centres estatals de batxillerat, la relació de centres i seccions estatals de Formació Professional, la relació de centres estatals d'Educació especial. I hem rebut, fa tres dies exactament, les dependències dels serveis generals del Ministeri.

Una altra relació forma part del personal adscrit als serveis —la relació de la nòmina modificada i mecanitzada, a la qual em referia abans—, i el personal dependent de la Junta de Construccions, Instal·lacions i Equipaments Escolars, que cobren per una nòmina diferent. Hem elaborat també —ho estem elaborant— una relació de les plantilles teòriques que puguin comparar-se amb les dotacions efectives per tal d'avaluar les vacants. I, a més, estem comprovant els crèdits pressupostaris de l'exercici. Ahir, el Conseller d'Economia es referia que això suposaria, aproximadament, 40.000 milions de pessetes; avui, amb la incorporació d'organismes autònoms, això ja puja 45.000 milions de pessetes aproximadament. I és una tasca molt feixuga, que anem realitzant el personal del Departament, que estem fent a Madrid —tenim permanentment desplaçades dues persones a Madrid—; estem en relació amb el personal d'aquí, a Barcelona, que està treballant en aquest tema; hem comptat amb una col·laboració, jo diria que inestimable, per part dels serveis del Ministeri; jo mateix he tingut diverses entrevistes amb el Ministre d'Educació i hi ha hagut una col·laboració eficaç perquè aquesta tasca pugui ser desenvolupada amb eficàcia i amb correcció. Ens queda, encara, feina a fer, però nosaltres la farem, la farem aprofitant tots els dies de què disposem, fins a l'últim dia d'aquest mes de desembre, i nosaltres esperem que, tant en allò que fa referència a la valoració econòmica dels

serveis traspassats com a la comprovació dels efectius de personal i de centres, això ho puguem realitzar amb prou temps, de manera que la transferència ens arribi al millor possible.

I no solament hem tingut aquest problema, n'hem tingut molts d'altres. El senyor Prats es referia, efectivament, a la intranquil·litat, al neguit que han tingut els funcionaris durant aquest període de temps; el problema dels funcionaris que, d'una manera molt especial i molt concreta, perquè són majoritaris, s'ha concretat en el personal d'ensenyament. I a nosaltres, ens ha convingut tenir una sèrie d'entrevistes, tenir una sèrie de converses, fer una sèrie de xerrades amb aquest personal. Nosaltres hem conduït aquestes referències també a nivell sindical, hem tingut diverses entrevistes amb els representants dels sindicats de Catalunya, però, al mateix temps, nosaltres personalment, aquest Conseller que els parla i els Directors Generals i els Secretaris Generals també del Departament hem fet diverses xerrades a Barcelona, a Manresa, a Terrassa, dues a Lleida, una altra al carrer d'Egipcíiques; ens hem adreçat d'una manera especial i concreta —jo mateix les he convocat—, a les quatre inspeccions tècniques d'ensenyament. Saben les senyores i els senyors Diputats l'interès que nosaltres, que la Generalitat ha posat precisament en la inspecció. Nosaltres volíem no solament tranquil·litzar la inspecció, sinó guanyar-nos, d'alguna forma, l'eficàcia de la seva tasca i la confiança en la nova administració. Tot això s'ha estat duent aquests dies. El Conseller d'Ensenyament va adreçar una carta també als Ajuntaments i als centres; el Consell Executiu va produir també un text que també ha estat adreçat a aquestes persones i que va ser fet públic. És a dir, s'han ajuntat diversos problemes, diversos treballs.

El que jo voldria explicar-los és que aquesta ombra, en la mesura que depengui de nosaltres, quedarà esvaïda, però, en aquests moments, l'esvaïment d'aquesta ombra només es pot fer sobre la base d'un treball i d'un esforç. I jo puc assegurar-los, senyores i senyors Diputats, que, en aquests moments, aquest treball i aquest esforç, el Departament d'Ensenyament del Consell Executiu l'està fent, l'està produint, i jo tinc l'esperança que quan Catalunya, a primer d'any, assumeixi els traspassos dels serveis d'ensenyament, pugui assumir-los amb les millors condicions possibles i que nosaltres puguem respondre a aquesta exigència, que ha estat unànime del poble de Catalunya, de poder comptar amb un sistema educatiu propi. A això ens dedicarem, en això ens esforçarem, i jo estic convençut que el temps, amb l'esforç i la col·laboració de tots, aconseguirà d'esvaïr totes les ombres que puguin haver-hi sobre aquest tema de l'ensenyament. L'ensenyament, per a Catalunya, és massa important perquè en un futur nosaltres puguem deixar-hi ombres que no hagin estat convenientment treballades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(L'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana la paraula.)

EL Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMA-

DERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el terreny merament informatiu que ha demanat aquest Parlament i que ha puntualitzat el Diputat senyor Prats, haig d'aclarir que en la fase pre-estatutària hi havia ja unes transferències fetes, i que aquesta Conselleria va trobar —encara que de manera incompleta, per l'aplicació restrictiva, que sempre hi ha hagut per part del Govern central en l'aplicació de les transferències— transferit, per resolució de la Comissió Mixta, amb data del 17 d'abril de 1978, el traspàs en matèries del servei d'extensió agrària, investigació agrària i denominacions d'origen. Això es publica en el decret 1383/1978, que contempla, amb restriccions, tot l'aprovat per la Comissió Mixta, com deia anteriorment. La Comissió Mixta, del 16 de novembre de 1978, aprova també les transferències quant a capacitat vegetal i quant a capacitació agrària que completava l'anterior. Es publica en el decret 2210/1979 del 7 de setembre, i amb efectivitat d'ençà de l'1 d'octubre de 1979. I, finalment, el decret 2917/79, de 7 de desembre, contempla el traspàs de les estacions enològiques, que no tenen efectivitat fins al primer d'abril de 1980. Jo puc dir que, sobre aquestes transferències, sobre aquests traspassos, la Comissió Mixta actualment ha arribat ja a un acord de completar-los totalment i n'esperem la immediata aparició, dintre d'alguns dies, en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, d'aquests serveis que no eren essencialment completats. L'acció de l'Executiu, en l'afer de les Cambres Agràries, el retard de la qual també ens dol, indiscutiblement, es va dirigir a la Presidència de la representació catalana de la Comissió Mixta Estat-Generalitat de Catalunya, i n'hem rebut nota, en la qual se'ns diu que es dirigeixen, ells, al Ministre Martín Villa, President de la Comissió Mixta de l'Estat, en el sentit següent: que «en la reunió plenària de la Comissió Mixta de traspassos de l'Estat-Generalitat —això és escrit en castellà naturalment—, celebrada el dia 2 d'octubre de l'any en curs, es va acordar el traspàs a la Generalitat dels serveis i funcions que corresponen a l'Administració central en relació amb les Cambres Agràries. Malgrat tot, i a pesar del temps transcorregut —i perdó per l'«a pesar»—, el Consell de Ministres no ha aprovat encara la proposta de la Comissió Mixta, raó per la qual recullo la teva intervenció als efectes d'accelerar el tràmit o, en el seu defecte, donar àmplia informació de per què això no s'ha efectuat.

Darrerament, i seguint en la línia informativa, quant a les transferències d'ICONA, la nostra opinió no és coincident, anc sigui restrictiva, en el sentit que hem interpretat com a mínim les paraules que aquí s'han dit. Els convenis que s'han d'establir estan relacionats amb aquelles funcions que no afecten exclusivament el territori de Catalunya. Essencialment, són referides, per exemple, als serveis d'incendis: els avions tenen base a Palma de Mallorca, depenen directament de les ordres de Palma de Mallorca, i, indiscutiblement, cal una connexió de tipus solidari per a fer aquesta funció. Els boscos no tenen fronteres, el Pirineu no s'acaba a Catalunya, és català, després és aragonès. Per tant, qualsevol plaga vegetal de qualsevol tipus que arrenqui a Aragó pot entrar a Catalunya o el camí pot ser fet a la inversa. Quant als convenis sobre caça, tinguem en compte el següent: és

gairebé una cosa de tipus econòmic i de tipus social; el major nombre d'escopetes d'Espanya estan situades a Catalunya; (*Remors.*) La taxa de cacera a Catalunya és molt baixa; la taxa a la resta d'Espanya és molt alta, i aquesta xifra que es recapta a Catalunya serveix per a la repoblació d'altres zones d'arreu d'Espanya, per a repoblar-ne la cacera i per a la conservació de les espècies. Nosaltres creiem que això, com a mínim, és discutible. De tota manera, els convenis estan iniciats, els convenis no són acabats. Nosaltres pensem que —malgrat que el temps que se'ns ha donat és fins el 28 de febrer, la part nostra és acabada— abans del 31 de gener podrem tenir-ho llest i volem que es consideri en aquest sentit, i no en cap sentit restrictiu, aquest traspàs d'ICONA. Res més.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre senyor Conseller desitja prendre la paraula? (*Pausa.*) El Diputat senyor Prats desitja replicar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, ara de debò d'una manera molt breu, per la cortesia obligada amb la Cambra, voldria dir que era la nostra intenció posar de relleu, davant dels senyors i les senyores Diputats, que la problemàtica dels traspassos de serveis només ha començat el seu rodatge, que hi ha solucions, i que aquestes solucions, de vegades, nosaltres estimem —és el nostre punt de vista—, entenem que, raonat, són insuficients, i, fins i tot algunes vegades, deficientes. I això, ho hem fet amb un esperit constructiu, que és el que inspirarà les nostres propostes de resolució: tractar de donar sortides, des d'aquesta funció d'oposició molt singular en matèria de traspassos, a aquest rodatge de l'autogovern, que depèn, en bona part, dels traspassos ben fets.

El que passa és que hem plantejat alguns problemes polítics importants que han quedat sense resposta, relacionats amb els traspassos. Havíem demanat pel contingut del calendari, fixat el 14 d'octubre del 80, i pel grau de la seva realització, a fi i efecte de conèixer un precedent important; havíem demanat sobre l'abast d'algunes disparitats i si se'n coneixien d'altres, i havíem demanat sobre un criteri no tant respecte a algun cas concret, que és un cas molt greu, sinó respecte a un cas problemàtic, que és quan el Govern —nosaltres entenem que el cas de les Cambres Agràries és exemplificador—, per raons de partit i no pas per raons institucionals, bloqueja una transferència acordada per la Comissió Mixta, es tracta d'un cas greu, d'un cas d'atemptat a l'autonomia, i encara que s'ha d'abordar amb prudència, s'ha d'abordar amb energia i s'ha de tenir un criteri clar de solució de qualsevulla altre cas problemàtic d'aquesta mateixa naturalesa que pugui presentar-se. I aquí se'ns ha parlat que s'ha fet un requeriment, sense precisar quina eficàcia i quin valor té aquest requeriment. El tema té una solució que preveu la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional i que s'ha d'instrumentar amb prudència, però sense manca d'energia, que és el planteig del conflicte constitucional de competències quan, evidentment, la demora ja és injustificable, perquè no té altra justificació, com sembla ser, en aquest cas, que el criteri de partit contrari a una obligació institucional, que el partit del Govern ha

de realitzar, siga quin siga el seu punt de vista partidista.

Hi ha també la qüestió de les unitats bàsiques d'administració local. És una contradicció greu: deixar que els Governos civils, que són una expressió claríssima d'una estructura centralista, i que tenen una potencialitat neutralitzadora de les autonomies, continuïn mantenint serveis perifèrics de l'Administració que tenen una vocació de control de les Administracions locals, sobretot quan prèviament s'ha produït l'assumpció, com a competències exclusives, com a competències exclusives, dels controls, de la totalitat dels controls sobre les entitats locals. Si hi ha una prioritat en les transferències, és la prioritat per a guanyar el poder polític sobre el territori, i això passa fonamentalment pels temes d'administració local; en primeríssim terme, per aquests temes. No s'entén, doncs, per què aquesta qüestió no és encara resolta ni quina és la problemàtica o les oposicions o contradiccions que hi pugui haver en el seu rerafons.

També hem demanat per quines raons no s'havia donat una prioritat —haviem dit, total— a les transferències de traspassos en matèria laboral, i, en concret, havíem parlat del fons de protecció al treball, de l'Institut Nacional d'Ocupació, i de les competències per als expedients de regulació del treball. Tampoc en aquest punt no hem tingut cap resposta.

Finalment, havíem dit que del llistat de les transferències previstes per la part catalana per tal d'establir el calendari del primer trimestre del 1981 se'ns digués quins criteris genèrics de prioritat es pensaven fer servir, i això també està esperant resposta. Veuran vostès, en definitiva, que si això ho apleguem amb els greus problemes que planteja la qüestió de les valoracions i la qüestió del personal, en el seu conjunt el marc o el panorama que ofereixen els traspassos de serveis és un panorama —des del nostre punt de vista, i és un punt de vista respectuós i que gens ni mica vol ser gratuïtament crític—, és un panorama discret de resultats i alhora preocupant. És preocupant, i ara reprenç el tema del personal, perquè les qüestions, quan no es resolen encertadament, potser el més positiu és reconèixer-ho i superar-ho, sobretot quan encara s'hi és a temps. Però, és clar, quan els temes es plantegen d'una manera que s'introdueixen justificacions més que vies de superació del que s'ha fet insuficientment, aleshores possiblement estem en un mal camí. Jo no vull tornar a llegir els textos de l'Estatut d'Autonomia, ni tampoc els corresponents de la Constitució. En això estic d'acord amb el senyor Vidal: la lectura està ben feta, realment; el que passa és que jo crec que el Reial Decret 1666/1980 no es va fer amb claredat de posicions per una i altra banda.

Aquest Reial Decret va ser objecte d'una negociació molt dura —els passadissos de la qual suposo que el senyor Vidal coneix millor que jo— i va haver-hi dificultats, perquè si és tan clar que uns funcionaris transferits passen a ser funcionaris de carrera de la Generalitat de Catalunya, crec prudent i oportú dir-ho, i això per una raó, perquè les frases s'han d'interpretar no com a nosaltres ens agraden, sinó en el context en què es produeixen. I això «que dependran de la Generalitat de Catalunya», el senyor Vidal hauria de saber igual com jo que no s'interpreta de la mateixa manera, i encara que jo mantinc la

mateixa interpretació que ell ha fet aquí i per escrit, aquesta interpretació és discutida. Hauria estat molt convenient i molt oportú que això s'hagués posat al Reial Decret 1666/1980, i algunes susceptibilitats, en bona part interessades, s'haurien pogut eliminar per aquesta via.

Això penso que no es pot discutir, de la mateixa manera que no es pot discutir que va ser un error qualificar de supernumerari la condició en què quedaven els funcionaris, perquè no es pot dir que no és el supernumerari del text articulat del 1964: supernumeraris són supernumeraris. I si és un supernumerari especial que no té res a veure amb el supernumerari del 1964, el millor era haver-se inventat un altre nom per no produir confusions. I si és un supernumerari especial, tan especial que no és supernumerari, i, consegüentment, és una altra cosa, doncs convindria haver conceptualitzat i precisat tècnicament en aquell mateix Reial Decret —que això sí que era matèria d'aquell Reial Decret—, quina era la condició efectiva. I en això també estic d'acord amb el contingut que ens ha explicat el senyor Vidal, però si el que el senyor Vidal ha explicat aquí s'hagués explicat en el seu moment en el text literal d'aquell Reial Decret, ens hauríem evitat, ens hauríem estalviat tota una sèrie de problemes que nosaltres hem hagut de suportar. Aleshores, solucions de l'oportunitat i de la suficiència de les quals podem dubtar, i és més, hi ha coses que no queden gens contestades. No n'hi ha prou de dir que es respectaran als funcionaris els drets de qualsevol ordre i naturalesa, que, tots els seus drets, se'ls respecten, perquè cal mesurar aquests drets, i això significa categories, i això significa retribucions, i no podem tampoc renunciar nosaltres al que no vol renunciar el senyor Vidal, però, segons com, hi estaria renunciant —segons com s'interpretessin les seves paraules—, perquè nosaltres no podem renunciar des de la Generalitat a fer una política retributiva pròpia, i, això, què vol dir? Que respectarem la xifra de retribucions total, o fins a quin punt, dels funcionaris que vinguin de cada cos? Perquè els senyors Consellers saben més bé que ningú que els traspassos contenen orígens burocràtics molt diferenciats, porten funcionaris a fer una funció homogènia, la mateixa funció, en realitat, des de situacions i tradicions burocràtiques i nivells de retribució absolutament diferenciats, i, o homogeneïtzem això amb uns criteris objectius, o no sortirem endavant amb la funció pública.

I aquestes coses, no dic que totes s'hagin de resoldre en el context d'aquest Reial Decret, perquè seria treure competències a la Generalitat, però hauria calgut que precisament, estalviant tots els problemes que el Reial Decret en el seu rigor literal va produir, a més a més, i fora del Reial Decret, hagués explicat —i seria bo que ho hagués explicat aquí perquè no ho ha fet— què entén la Conselleria de Governació per respecte dels drets de tot ordre i naturalesa, perquè aquesta frase significa moltes coses. Això, què vol dir? Que qui és cap de secció continuarà essent cap de secció? Què vol dir? Que totes les atribucions, absolutament totes, les de lloc de treball, o tan sols les retribucions personals? Per això, jo plantejava la dificultat de distingir entre situacions objectives i

drets subjectius del personal, i si això no ho fem, tindrem conflictes, i cal fer-ho, i calia haver-ho fet ja.

També es diu que les normes provisionals que jo demanava en matèria de funció pública, s'han de fer per Llei, i que el Consell Executiu no té possibilitat jurídica de fer-les per Decret del Consell Executiu. Doncs no estic d'acord amb aquesta posició, perquè les normes provisionals que a instància socialista va decidir aquest Parlament que se li presentessin eren normes provisionals, precisament sobre una sèrie de continguts concrets que a la legislació de funcionaris no són objecte de solució a nivell legal, sinó a nivell de Decret, i, consegüentment, ja per Decret podia i hauria d'haver adoptat la Generalitat provisional, si hagués tingut una sensibilitat suficient per a resoldre aquest problema. Per exemple, una correcta i precisa diferenciació entre nivells polítics i nivells administratius, tema absolutament clau per a saber qui es quedarà i qui podrà ser cessat quan hi hagi un eventual canvi de Govern, per exemple. Objectivar els criteris de promoció, establir els criteris per a la realització de plantilles orgàniques, que no es puguin fer contractacions discrecionalment com ha fet l'Estat, per anar després a la corrup-tela de les oposicions restringides i a burlar el principi constitucional. Suposo que no es voldrà arribar a aquesta solució, però evidentment s'hauria donat una garantia molt gran als funcionaris que són a l'expectativa de traspàs, si cada vegada que es feia una contractació s'hagués superat fins i tot la lògica del període provisional, fent els concursos públics corresponents i establint els barems de mèrits per a cada lloc de treball, i això es podia fer per Decret, i això era una possibilitat oberta al Consell Executiu, si hi hagués hagut algú que hagués engrescat i que hagués fet entendre als funcionaris dels serveis perifèrics que la Generalitat anava a superar els sostres de les carreres de l'Estat, i que la transferència valia la pena, i s'hagués tingut al costat de la Generalitat de Catalunya, i en una actitud pro-autonomista, el millor de la funció pública, i s'hauria fins i tot pogut incentivar bona part dels funcionaris que avui estan als serveis centrals de l'Estat perquè vinguessin a la Generalitat de Catalunya. Calia una actitud d'audàcia i una actitud, diguem-ne, positiva, i de capacitat d'actuació urgent en aquesta matèria, i que no se'ns digui que això no ha estat possible, perquè el nivell de competència, el té el Parlament i no el té el Consell Executiu, perquè en funció pública moltes coses es poden fer per Decret i, senyor Vidal i Gayolà, totes aquestes també s'haurien pogut fer per Decret. I nosaltres, precisament perquè no s'havia fet per Decret, vàrem haver de proposar a aquest Parlament aquella Proposició que es va aprovar unitàriament, dient que es portessin les normes al Parlament, perquè no s'havien volgut portar per la via del Decret.

En fi, pel que fa a la matèria educativa, jo haig de reconèixer l'abast importantíssim d'aquest traspàs de servei, i que, evidentment, som davant d'un dels grans reptes del país, i que a través d'aquest servei podrem tenir els instruments, a condició que no ens treguin, paral·lelament, els poders polítics. I aquesta qüestió significa que ens hauria agradat que se'ns aclarís, també, junt amb la relació xifrada dels serveis transferits, una precisió clara —ja tindrem ocasió de fer-ho— sobre què entén

el Govern de la Generalitat per alta inspecció, què entén que són les competències de l'Administració pública per a condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols. Perquè en aquest moment estem assistint a unes qüestions com a mínim preocupants, sobre quins són els poders de l'Administració central per a la definició de la programació de l'ensenyament mateix, fins i tot el vinculant per a Catalunya. Aquests temes convindria que s'aclarissin, i que des d'aquests aclariments ens anéssim aproximant al que ha de ser l'objectiu, expressió d'un veritable poder polític en matèria educativa, que és fer aquella Llei general —o per sectors, si volen— de l'Educació a Catalunya, en què esperem recuperar el que vàrem perdre amb la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres.

En fi, per acabar, voldria dir que en matèria de valoracions em permeto creure que, més important que el tema de les inversions —i és molt positiu que el senyor Conseller hagi reconegut que també és el seu disseny que les inversions públiques arribin a objectivar-se, i en això hi ha una possibilitat àmplia de coincidència— és que es reconegui alhora que, en matèria de valoracions, el gran tema, i el tema important, és la determinació dels costos indirectes. Nosaltres voldríem fer saber que realment la lluita contra la burocràcia, l'entendem, no tant en un sentit de reducció del sector públic, que seria un sentit liberal, com en un sentit de necessari retrobament de criteris d'actuació eficient per a la funció pública i per a la burocràcia, i només des d'aquesta perspectiva es pot revaloritzar l'actual crisi que avui el sector públic té a tota l'Europa Occidental.

Però la introducció del criteri d'eficiència implica una lluita absolutament a mort contra qualsevulla velleïtat o tècnica de duplictat de les despeses públiques, i mantenir només els mateixos nivells de serveis. Nosaltres entenem que si es vol resoldre això —i d'aquí la nostra referència a l'article 3 i al Consell de Política Econòmica i Fiscal de la LOFCA— des d'una lògica exclusivament de negociacions bilaterals, que el Ministeri, per exemple, d'Educació, del carrer Alcalà de Madrid, amb 2.500 funcionaris, no hi ha cap manera possible de, bilateralment, resoldre que una part d'aquell funcionariat sigui imputat com a cost a la valoració d'un servei transferit a la Generalitat de Catalunya. O hi ha un plantejament global de reforma dràstica de l'Administració de l'Estat, o les autonomies corren un perill seriós de duplicar la despesa pública sense millorar els nivells de prestació de serveis. I aquest és un gran tema i un gran repte que nosaltres pensem que s'havia d'haver abordat, que s'ha d'abordar, no només a nivell de relacions bilaterals, sinó a nivell d'una política de transformació de l'Estat, sense la qual, plantejada radicalment, serà impossible també de construir les institucions catalanes. I és per donar constància, a través d'aquest Parlament, de l'existència d'aquests problemes i expressar alhora la voluntat d'ajudar a superar-los que nosaltres formularem en el moment oportú les propostes de resolució pertinents.

Moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Conseller de Governació demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breu, simplement per dir, com és obvi, que no estic d'acord amb el plantejament que ha fet finalment el senyor Prats, però que aquest és un tema que no correspon, em sembla, a un debat sobre transferències de competències, sinó a un debat sobre la funció pública que, en el moment que es produeixi, hi tornarem i exposarem els nostres criteris respectius novament. I també pronunciar, perquè me n'havia descuidat en el moment de la meua primera exposició, que les unitats bàsiques d'Administració local seran transferides a la Generalitat de Catalunya, que ja hi ha acord de la Comissió, i que serà publicat en breu. Res més, senyor President, moltes gràcies.

(El senyor Prats demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Prats té la paraula.

El Sr. PRATS: Amb permís del senyor President, des del mateix escó.

El Sr. PRESIDENT: Si crida una mica, de manera que tots els Diputats puguin sentir-lo.

El Sr. PRATS: Procuraré fer-ho, senyor President. Vull manifestar el meu desacord sobre la inoportunitat de plantejar en el curs d'aquest debat aquest problema, perquè quan nosaltres sentim la preocupació de tants milers de funcionaris que són a l'expectativa de trasllat, i la preocupació d'amenaques, que tractarem des de la nostra particular posició de neutralitzar, de conflictes des del mateix mes de gener, amb el personal transferit, nosaltres pensem que és molt oportú que des d'avui mateix es doni un missatge d'esperança i de confiança que també serveixi per a neutralitzar aquests conflictes. Res més.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després d'aquest breu debat, més propi de l'Estatut de la Funció Pública que del debat que estem tenint ara, que és de valoració de la política de traspasos, nosaltres voldríem tornar al tema concret del debat.

Dèiem la setmana passada, en el debat de transferència plena i urgent de les Diputacions a la Generalitat, que un dels motius polítics que portaven el nostre Grup a donar suport a aquella llei era el nostre desig polític, la nostra voluntat d'enfortir el poder polític i de gestió de la Generalitat. I d'aquí ve per a nosaltres la importància de la llei que vàrem aprovar la setmana passada.

Els traspasos de serveis de l'Estat, que és el tema del debat d'avui, s'inscriuen encara més dins d'aquesta línia: donar poder polític i de gestió a la Generalitat. L'Estatut defineix una distribució de poder entre l'Estat i Catalunya. Els traspasos en són la realització material més forta. A part del poder polític que té la Generalitat, amb la seva capacitat legislativa, a part la seva capacitat, reconeguda per l'Estatut, de creació d'organismes de serveis d'empreses —capacitat, d'altra banda, molt lligada als possibles recursos futurs que pugui tenir de lliure disposició—, amb els traspasos, la Generalitat assumeix de la manera més clara els mitjans humans, materials, econòmics, patrimonials i institucionals fins avui en mans de

l'Estat que li han de permetre realitzar a Catalunya la seva política i portar a la pràctica les seves competències. Es tracta, en definitiva, i això s'ha dit a bastament al llarg d'aquest debat, de donar contingut a l'Estatut, d'assumir els mitjans perquè les possibilitats de poder polític que l'Estatut dona a la Generalitat siguin un fet. I això ho hem de dir amb xifres, i això ahir l'Honorable Conseller d'Economia i Finances ho va dir amb xifres, va intentar donar unes xifres com a exemple, perquè les xifres, en definitiva, sempre han estat, en tota exposició, un element de valoració acceptat com a molt important. I el senyor Prats ens diu que no tot és quantitatiu, i això és evident, i que hi ha un factor qualitatiu. És cert, però el factor qualitatiu no és tant la política de traspasos en si, perquè la política de traspasos es refereix fonamentalment a uns mitjans materials, uns mitjans humans, uns mitjans de funcionaris, uns mitjans patrimonials i, per tant, tots ells quantificables. I l'aspecte qualitatiu ve també en la política de traspasos, però sobretot en la política que farà després la Generalitat assumint les seves competències i utilitzant els traspasos que li permetin de realitzar les seves competències.

El que es volia dir amb xifres, per valorar una mica el resultat d'aquesta política de traspasos, que d'alguna manera en aquest debat hem de valorar, és que es passa d'un pressupost de 1.600 milions de pessetes per al 1980 a un pressupost, presentat ja en aquesta Cambra, de 54.000 milions, però —ho deia ahir l'Honorable Conseller d'Economia i Finances— és un pressupost obert, perquè durant l'any 81 aniran arribant traspasos, i que, pel cap baix, es pot valorar en 150.000 milions de pessetes. No es tracta de fer comparacions amb res, sinó de donar una idea, amb xifres, de la feina feta, del resultat d'aquesta política de traspasos. De la mateixa manera que deia que al final del 1981 la Generalitat tindrà un cos de funcionaris de 70.000 persones, i això també és una xifra important i és un element quantitatiu, que no se'ns pot dir que no sigui vàlid i que només tenen importància els elements qualitatius. Com també una altra xifra important i a tenir en compte, que dona una idea de la feina feta, és el que ens acaba de dir l'Honorable Conseller d'Ensenyament, parlant del tema de la seva Conselleria, i en la qual ens comunicava que la Generalitat podrà resoldre —perquè és competència seva i ha tingut els serveis transferits— durant l'any 1981 els problemes d'1.300.000 escolars, dels quals —si he agafat bé les notes de la seva intervenció— 680.000 corresponen a ensenyament estatal i la resta a ensenyament privat. Això, evidentment, són ordres de magnitud, però que indiquen la importància política dels traspasos.

Una altra cosa, senyor Prats, és la política que després es farà, com deia abans, amb aquests traspasos, però aquest és un altre tema, és el tema d'un altre debat polític, és el tema dels debats sobre la utilització de les competències i dels serveis i l'orientació política que aquest Parlament i el Consell Executiu donin amb la seva actuació a Catalunya.

Precisament per la importància del tema de traspasos, ja en la sessió d'investidura —jo la voldria recordar breument— el nostre Grup va donar importància al tema, una importància fonamental, perquè en aquesta etapa

aquest és el gran tema que tenim, un dels grans temes que tenim. I el Molt Honorable President de la Generalitat —llegeixo literalment el que va dir en el seu discurs del 22 d'abril— deia que «calia fer un gran esforç per tal de mantenir en aquests moments d'institucionalització política de Catalunya una unitat d'acció, en allò que fa referència a la posició col·lectiva del país, és a dir, en la negociació dels traspassos de serveis i en la definició dels criteris bàsics que han d'informar el contingut de les nostres lleis institucionals». El segon punt ha estat recollit en el Reglament —el famós article 108, tantes vegades citat—, però el primer punt formava part d'un oferiment que a continuació va fer el Molt Honorable President, un oferiment de creació, de Comissions Mixtes de composició unitària. Oferiment només acceptat per Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes i que ens ha portat a la composició actual de les Comissions Mixtes. La no-acceptació pels socialistes ja venia prefigurada en aquell mateix debat d'investidura, però el senyor Reventós va expressar la seva voluntat política d'actuar solidàriament amb la política de transferències i de vetllar per la unitat de totes les forces polítiques en aquest tema, i per a expressar aquesta voluntat solidària en aquest Parlament, cosa en què, certament, la intervenció del senyor Prats considerem, o considera el nostre Grup, que ha estat perfectament en línia des de la seva posició lògica d'oposició amb aquesta solidaritat en el tema de traspassos, que és un tema de país.

Tot això ho recordo per dir que des del mes d'abril nosaltres considerem que aquesta és una de les tasques més importants de l'etapa actual, perquè és la tasca més típica de construcció nacional de Catalunya, és la tasca més típica de donar contingut a l'Estatut. És la funció, evidentment, dependent del Consell Executiu, ja que la Comissió Mixta està nomenada pel Consell Executiu, i és una funció típica executiva perquè és de negociació, que requereix estratègia, flexibilitat, execució i decisió. És, podríem dir, una de les funcions que justifiquen democràticament l'existència de l'Executiu en els sistemes democràtics. El Consell Executiu, per tant, en aquest debat hauria pogut tenir la temptació de fer una informació que servís per a una determinada estratègia negociadora. Hauria pogut, o bé carregar les tintes de certes dificultats que es troben en tota negociació, creient que d'aquesta manera podria pressionar, equivocadament o no, l'altra part negociadora, que és l'Estat espanyol, o bé podia optar per una informació triomfalista que justificués tota la seva política, la seva política a Madrid, que fos per demostrar que això era una conseqüència d'una política encertada a Madrid i a Catalunya. Però això no s'ha fet, ni carregar les tintes negres de la negociació, ni el triomfalisme per a parlar d'una política determinada. El Consell Executiu, tant en la nota que ha donat obertura al debat, el document lliurat dilluns passat en aquesta Cambra, com en l'exposició verbal del Conseller d'Economia i Finances, que va fer la presentació de la informació, com dels altres Consellers, ha intentat donar una informació neutra que contrasta amb l'apassionament jo diria almenys d'una crítica, però els resultats són aquí i valdria la pena fer-ne una valoració.

En primer lloc, el ritme, el ritme dels traspassos. En

aquest debat —si jo he pogut escoltar-lo bé— ningú, cap Grup no ha denunciat la lentitud. Ningú tampoc no ha fet l'elogi del ritme, però això vol dir, en definitiva, que els traspassos han anat a un ritme bo. Jo sobre aquest tema només he sentit una observació del senyor Prats, que ha donat lectura a un escrit d'un gran polític català, del qual no ens ha dit el nom, però que deia que no es podia carregar l'Administració catalana amb un excés de competències. Em sembla que aquest era el sentit del que ell ha llegit: ni es podia ofegar l'Administració catalana amb uns serveis —amb uns serveis— que l'Administració catalana no ho pogués assumir. Bé, jo crec que, efectivament, aquest pot ser un ritme: que des de Catalunya nosaltres puguem decidir en virtut de les nostres decisions polítiques. Però des del punt de vista de negociació, des del punt de vista Comissió Mixta de traspassos, no hi ha hagut aquí cap crítica sobre el ritme, i, per tant, podríem dir que en aquest aspecte ha anat bé. I això que, ja ho deia ahir el Conseller d'Economia i Finances, l'Estatut d'Autonomia, prudentment, és ple de mesures cautelars sobre aquest tema. L'apartat tercer de la Disposició Transitòria Sisena, que parla de fixar en dos anys el calendari sense terme determinat per a acabar els traspassos. La Disposició Setena, que parla d'un calendari especial per a un tema com l'ensenyament, la qual cosa vol dir que el tema de l'ensenyament, en el nostre Estatut, es considerava com un tema de primera importància i a la realització, en assumir la competència plena que després amb els serveis traspassats ha resultat una competència exclusiva, s'hi donava un èmfasi especial, perquè el nostre Estatut, a diferència de l'Estatut basc, porta un èmfasi especial sobre els temes lingüístics, culturals i d'ensenyament, així com l'Estatut basc el porta més sobre el tema de concerts econòmics i potser de policies autònomes, almenys amb l'enfocament primitiu de la negociació dels dos Estatuts. L'ensenyament, per a nosaltres —i recordem-ho—, era un objectiu primordial, i el traspàs dels serveis de l'ensenyament —i ho hem de dir des d'aquí— al nostre entendre ha estat un èxit important. L'article 45 també parla de sis anys per a fixar el percentatge amb criteris objectius, i, per tant, també hi ha una mesura cautelar de temps de sis anys. Doncs bé, nosaltres creiem que amb el ritme que portem tot això podrà ser molt més ràpid i d'una manera molt més ràpida podrem, des de Catalunya, amb els serveis traspassats, realitzar una política catalana.

Les valoracions. S'ha parlat molt del tema de valoracions i del defectes de les valoracions. Nosaltres voldríem precisar la posició del nostre Grup sobre aquest tema. En els decrets de transferència de serveis es fa una primera valoració, que és provisional, perquè el servei es valora —i això es diu en el famós decret tantes vegades citat 1666/80— amb els crèdits pressupostaris de l'exercici en curs, és a dir, amb els crèdits pressupostaris de 1980, com a dotació, i quan «en relació a un servei sigui possible —diu el Decret— identificar i donar de baixa, en els pressupostos generals de l'Estat, els crèdits que financin l'organització i funcionament centrals en directe projectió sobre els traspassats, la transferència comprendrà també la part proporcional dels costos imputables a l'activitat central». Per tant, es tracta simplement de la dota-

ció corresponent al servei, al servei perifèric, pressupost del 1980, i quan la part del servei central sigui identificable també s'hi ajuda. I és això —s'ha dit aquí— una valoració, evidentment provisional, que no perjudica, gens ni mica, la segona valoració, també provisional, que fixa la Disposició Tercera, que és la de la Comissió de Valoracions. Però cert que el senyor Espasa ens ha dit aquí que aquest nom de Comissió de Valoracions, era un nom que ens l'havíem inventat, que l'Estatut només parla de Comissió Mixta paritària. Senyor Espasa, de la Comissió de Traspasos, la Generalitat provisional i nosaltres ens devíem haver inventat el nom, perquè només parla també de Comissió Mixta paritària. És a dir, és el nom que se li dona, per entendre'ns; no ens en faci retret. Però les valoracions, les ha de fer —al nostre entendre i contràriament al que opinava el senyor Espasa— aquesta Comissió fixada en la Transitòria Tercera, perquè és allà on es parla d'una valoració, no solament amb els costos directes, sinó amb els costos indirectes i amb les despeses d'inversió. I ens sembla perfectament conseqüent amb la redacció d'aquesta Disposició Tercera que sigui aquesta anomenada Comissió Mixta paritària de valoracions la que faci la valoració posterior del servei.

I en tercer lloc, hi ha la tercera valoració, global, definitiva, que és la que defineix l'article 45 de l'Estatut, que, basant-se en uns criteris objectius, fixa el percentatge del total dels serveis de Catalunya sobre els pressupostos de l'Estat. Per tant, estem en aquest procés de tres etapes, de tres valoracions, i en aquest moment estem en la primera valoració dels crèdits del pressupost del 1980, dels centrals —quan siguin clarament identificables—, i estem iniciant el segon procés de la Comissió de Valoracions. Però cert que el senyor Espasa ens ha estat parlant de rebaixes de competències, al llarg de la seva intervenció, i jo n'he retingut, sobretot, dues paraules: samfaina i perles, però em sembla que les perles aquestes fantàstiques que havíem de trobar al llarg de la seva intervenció, jo no les he trobades, no les he trobades tan fantàstiques, i sobretot, la samfaina és quan confon ell, d'una manera molt clara, competència i funció. Senyor Espasa, aquí sí que hi ha una vertadera samfaina.

Les competències vénen definides per l'Estatut d'Autonomia. Això s'ha dit aquí des del debat d'investidura. En els decrets figura el traspàs de serveis i de funcions —d'aquí ve la paraula—, que són valorables econòmicament. Es parla de funció quan, òbviament, en no fer la transferència del servei central, es traspasa i es valora, perquè és identificable —com deia abans— la o les funcions que desenvolupa el servei central i que clarament no desenvolupen —perquè no poden— els serveis perifèrics. Per tant, aquí la funció no és sinònim de competència, sinó que es refereix a aquella funció del servei central identificable i valorable. I això, senyor Espasa, no representa, gens ni mica, cap rebaixa estatutària.

Simplement, abans d'acabar, una referència al tema de personal, de funcionaris, que ha tractat àmpliament el senyor Prats. El senyor Prats ha dit que les valoracions de personal —em sembla que ho ha dit— no estaven ben fetes, malgrat que comprenia que no s'hagués operat amb plantilles orgàniques perquè algunes no existien, però que aleshores quedava pendent el tema d'amortització de pla-

ces. Això, al nostre criteri, queda resolt amb la plantilla pressupostària, perquè es transfereixen les dotacions econòmiques, amb personal o no, si estan vacants, i independentment del fet que existeixi o no la plantilla orgànica. Aquest és el sistema que s'ha seguit per confeccionar la relació de personal transferit. S'ha treballat fonamentalment —així és com s'ha fet— amb tres documents: nòmina de personal, plantilla pressupostària i plantilla orgànica, en els casos en què aquesta existeix i és aprovada. El que passa és que hi ha molts cossos de funcionaris de l'Administració de l'Estat que, com sap el senyor Prats, no tenen aprovada encara la plantilla orgànica, per exemple, els inspectors d'ensenyament, els mestres d'Educació General Bàsica i tans altres cossos. Per tant, les relacions s'han hagut d'elaborar, per part de les Comissions Mixtes, només amb dos documents: nòmina de personal i plantilla pressupostària. I amb aquests dos documents que acabo de citar es té un reflex bastant fidel de la situació i de la valoració del personal.

En definitiva, nosaltres creiem que el tema de traspasos —per la seva importància— s'haurà d'anar seguint en Comissió —segurament en la Comissió primera o en la Comissió d'Economia i Finances— periòdicament, com d'altra banda ja va aprovar aquesta Cambra en una de les seves resolucions, perquè el Consell Executiu, que en Comissió pot anar acompanyat de la Comissió Mixta, pugui donar tota la informació i se'n pugui fer un seguiment. Nosaltres creiem que aquest era un primer debat en el Ple i, per tant, de valoració política global.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels membres del Consell Executiu desitja intervenir? *(Pausa.)* El senyor Espasa per al·lusions? *(Pausa.)* El senyor Espasa té la paraula. Ja sap que el temps és únicament de cinc minuts com a màxim.

El Sr. ESPASA: Sí, senyores Diputades, senyors Diputats. De nou, en les paraules del senyor Macià Alavedra es detecta que no s'ha entès —més aviat jo crec que no s'ha volgut entendre— el que han estat les nostres observacions, les nostres demostracions documentals, el que han estat les nostres asseveracions de rebaixes autonòmiques. I em centraré de nou, necessàriament, a explicitar dues coses ja dites, i no voldria —com s'ha fet aquí abans— llegir literalment el text de la Transitòria Tercera, però jo demano i prego a totes les senyores i senyors Diputats que es vulguin llegir aquesta Transitòria Tercera i veurem, veuran si allà diu que la Comissió Mixta paritària —es pot dir de Valoracions o no; d'acord que és per entendre'ns— ha de calcular els costos directes i indirectes dels serveis transferits. Allà no diu això, el que passa és que aquests han estat problemes polítics del Partit que dona suport al Govern, i s'ha trobat aquesta sortida; però la Transitòria Tercera de l'Estatut, ho sostinc fermament, no diu que la Comissió Mixta paritària, «tendent a fixar el percentatge de valoració que permetrà el finançament de la Generalitat», hagi de ser la que calculi els costos directes i indirectes. És evident que surt la paraula costos directes i indirectes, perquè són el numerador de la fracció, però no diu enlloc —tampoc no diu que no es pugui fer, evidentment— que hagi de ser aquesta Comissió la que ho hagi de fer. I dic això, i posem tant

èmfasi en això, perquè nosaltres creiem —diferentment del que creu el Consell Executiu actual— que el mètode de valorar separadament competència, servei o funció —després m'hi referiré—, valoració provisional, segona provisional definitiva, és dolent per a Catalunya, per a ningú més que per a Catalunya.

Quant al tema de les funcions, si són o no competències, jo crec, senyor Macià Alavedra, que sí que ho són, o sí que s'interpreten com a competències, i per no cansar la Cambra, i per centrar de nou el meu exemple, potser canviant de material alimentari, tornaré a posar l'exemple que posava jo. Es fa un traspàs de l'ICONA; molt important. Immediatament es diu: s'ha de fer un conveni; nosaltres no hem dit pas que no s'hagin de fer convenis. Sabem perfectament que els boscos no acaben a la ratlla de Catalunya i que tot el Pirineu són boscos, però els convenis s'havien de fer d'Estat a Generalitat, no de Generalitat a un organisme autònom dependent del Ministeri d'Agricultura: aquí hi ha el defecte, aquí hi ha el rebaix autonòmic. No pas perquè no hi hagi convenis, evidentment que sí, evidentment que l'estructura sanitària del país, per exemple, també és única i que, per tant, hi haurà tots aquests convenis, com ha assenyalat bé el Conseller del Sanitat i Seguretat Social, i entre la Generalitat i l'Estat, i el Ministeri, no entre —espero que no— la Generalitat de Catalunya i l'INSALUD. Espero que no. I això és el que s'ha fet amb l'ICONA. I llavors resulta que un traspàs produït en el període provisional de la Generalitat permet —com he dit abans— que circulin tots els productes alimentaris que es produeixen a Catalunya, amb un segell de la Generalitat de Catalunya, que circulin per tot Espanya sense necessitat d'haver fet cap conveni, sinó per la potestat d'imperi que es va atribuir la

Generalitat provisional, que circuli per tot Espanya, xocolata, tot el que vostès vulguin...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Espasa, li prego que s'atengui al que ha dit el senyor Alavedra.

El Sr. ESPASA: És la qüestió de les funcions i les competències, i resulta que per a demanar una llicència de caça, per a poder anar a caçar guatlles a Albacete, hem de fer un conveni, no amb l'Estat, amb l'ICONA.

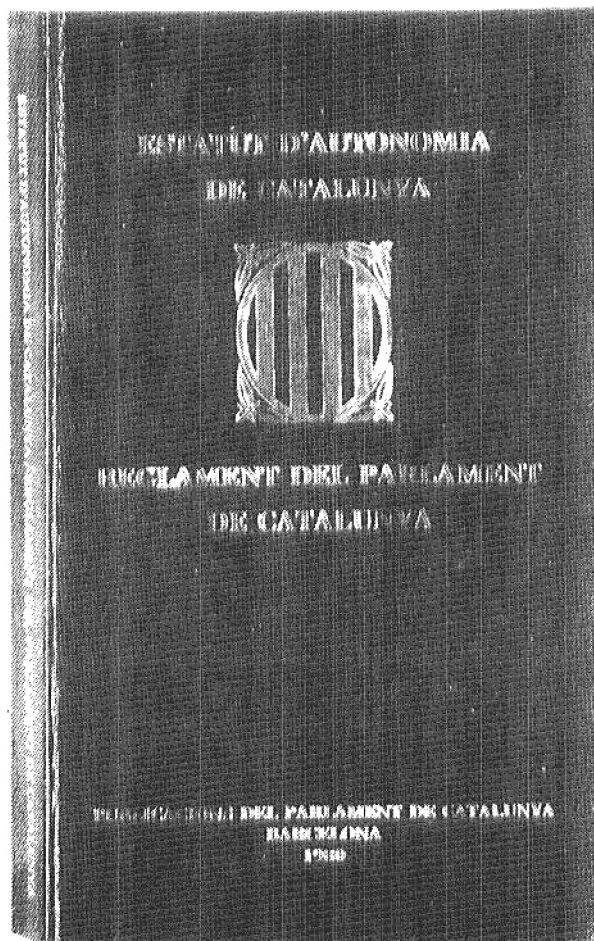
El Sr. PRESIDENT: Bé, senyors Diputats, hem acabat el debat pròpiament dit, i hem d'entrar ara en la fase de les resolucions. D'acord amb la interpretació de l'article 120 del Reglament, que hem decidit aplicar en aquest cas, la Mesa va acordar suspendre la sessió en aquest moment i obrir demà al matí, a les 10, el termini de presentació de projectes de resolució. De manera que els projectes de resolució poden presentar-se a partir de demà a les 10 del matí. A les 10,30 acabarà el termini, es reunirà la Mesa per examinar si els projectes poden ser admesos a tràmit, i els admesos a tràmit seran comunicats als Grups parlamentaris. Aleshores, fins a les 11,30, els Grups parlamentaris tindran oportunitat d'examinar-los i de veure si és possible d'arribar a algun acord que impliqui retirada d'algun dels projectes presentats i elaboració d'un text transaccional.

A les 11,30 es reunirà novament la Mesa per veure quins són els projectes definitivament en vigor, en peu, i a les 11,45 començaria el debat i votació dels projectes de resolució.

De manera que el Ple es reunirà novament demà a les 11,45.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les vuit i deu del vespre.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.;

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions **impreses adjuntes**, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80